

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. M. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

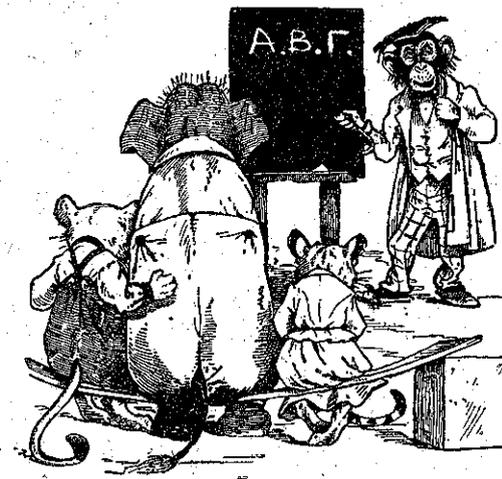
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 12^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
ΑΙΓΥΡΙΑ (τ') ΚΕΦΑΛΙΑ (μετά 20 εικόνων). 8, 20, 28, 36, 44, 50, 61, 65, 76, 83, 92, 100, 109, 116, 121, 138, 156, 164, 169, 181, 185, 194,	203	'Αποτελέσματα 91ου Διαγωνισμού (Δύσεων)	367
'Αέρινη (ή) νόμφη	326	'Αποτελέσματα 92ου Διαγωνισμού ('Ασκήσεων).	383
ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:		'Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Ζωγραφικής (μετά 2 εικόνων).	286
'Αληθής (δ) ήρωας	228	'Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Καλλιγραφίας (μετά 2 πανομοιότυπων).	294
'Ανοιξίς	115	'Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού (μετ' εικόνας).	315
'Απεργία (ή)	210	'Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Μεταφράσεως εκ του 'Αγγλικού	323
'Απλή αντίγραφή.	310	'Αποτελέσματα Β' Διαγ. Εσπαθώματος κατά φύλλον.	335
'Αριστοκρατία του Πνεύματος	195	'Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας (μετά 11 εικόνων)	358, 366, 382, 391, 416, 418, 419,
'Αρχαιολογικόν (τό) Συνέδριον.	75	'Αποτελέσματα του Διαγωνισμού του 'Ανανία.	94
Διάφορα γούστα	43	'Αρρώστια (ή) του Παράλλη (διάλογος).	314
Δικαστικά	363	Γάτα (ή) και ο ποντικός (δύο γελοιογραφαί).	166
Διπλή 'Αποκρηά.	91	Γάτα (ή) και ο ποντικός (ή βραβευθείσα μετάφρασις)	315
Δόν (δ) Κιχώτης.	187	Δημοψήφισμα τών ψευδωνύμων του 1905	206, 417
Είς τὰ ἄλλα θέατρα	267	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
'Εκλειψίς (ή) μου	315	Διαγωνισμός 89ος (Δύσεων)	10
'Εξοχή.	250	Διαγωνισμός 90ός (Διηγήματος, μετά 6 εικόνων)	121
'Εφευρέται	355	Διαγωνισμός 91ος (Δύσεων)	143
'Εμέρα (ή) τῆς Λαμπρῆς»	163	Διαγωνισμός 92ος ('Ασκήσεων).	171
'Ιούλιος Βέρν (μετ' εικόνας)	129	Διαγωνισμός 93ος (Δύσεων)	287
Καζαμίς (δ)	414	Διαγωνισμός 94ος ('Ασκήσεων).	375
Καραγκιόζης (δ).	259	Διαγωνισμός εκτος Εσπαθώματος	382
Λαχεῖον (τό) και ἡ 'Ιδέα	4	Μικρός Διαγωνισμός Ζωγραφικής.	135
Μεγάλη (ή) πληγή	242	Μικρός Διαγωνισμός Καλλιγραφίας.	135
Μελέτη	202	Μικρός Διαγωνισμός Μεταφράσεως εκ του 'Αγγλικού.	182
Μερικαί αντιρρήσεις	99	Μικρός Διαγωνισμός Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού.	182
Μερικαί ἀπορία	19	Μικρός Διαγωνισμός Φωτογραφίας	259
Μερομήνια (τά)	291	Α' Διάλογος περι Μετοχής	386
Μικροί (οι) γεωφάγοι.	82	Β' Διάλογος περι Μετοχής	406
Μικρός (δ) Δηλιγιάννης.	219	Δύο (τά) κουνελάκια	46
«Μικρός (δ) Λόρδος»	331	Δώρα (τά) τῆς Διαπλάσεως	376
Νέον (τό) 'Ετος.	35	ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ:	
Νηστεία	107	'Αθφα Καρδία.	307
Ξένη (ή) μας	170	Βραβευθέντες (οι) εις τόν Δ' Διαγών. Εσπαθώματος και εις τούς Διαγ. Εσπαθ. κατά φύλλον του 1904	415
Παιδικά ψεύδη	283	Γεώργιος Ι. 'Αναγνώστου (Κόκκινον Κρίνον).	158
Παιδικόν πνεύμα.	59	Δημ. Β. Βαλαμίδης (Δάσος Φοινίκων).	179
Παράστασις (ή) τῆς «'Αντιγόνης»	155	Εύσταθία Α. Βλασοπούλου (Μυροδόλος Χαραυγή)	22
Προκομμένοι	27	'Αντώνιος Κ. Γκιάλης (Νυκτοκόραξ)	94
Πρός τὸ σκότος	322	Γοργόφτερη 'Ελπίς	407
Πρώτος φιλοδοξία.	347	Ζαππίς	10
Πῶς γίνεται	274	Φακίων Α. Ζησιάδης (Γάτος τῆς 'Ανατολής).	102
Υιοί ἐκατομμυριοῦχων	338	Νικόλαος Α. Κατερινόπουλος.	339
Χειμῶν	51	Κίτρινη Μάσκα	46
'Ὁραταί ἡμέραι	139	Δημήτριος Ε. Κόκκαλης ('Ασπίς τῆς 'Αθηνᾶς)	126
ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ (ΕΙΣ τὴν ἀλληλογραφίαν) 63, 191, 199, 343, 375, 418		Βέρθα Γ. Κόλμαν (Δικηγόρος τῆς Νεολαίας)	378
'Ακαταδεξία (ή)	226	Λέων Α. Μακκᾶς (Δικέφαλος 'Αετός).	390
ΑΔΗΘΕΙΑΙ 291, 339, 343, 358		Βασίλειος Α. Μαυρόπουλος (Ζοφερός Μεσαίων)	275
ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΔΕΞΕΩΣ». 15, 23, 31, 39, 47, 55, 63, 71, 79, 87, 95, 103, 111, 119, 127, 135, 143, 158, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 215, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 270, 279, 287, 295, 310, 319, 327, 335, 343, 350, 359, 368, 375, 383, 390, 407, 417		Ξαντισμένο 'Ελληνόπουλο.	31
'Ανταμοιβή (ή) τῆς Δώρας	110	Ραφαήλ Αλ. Ραφαήλ ('Ελλην 'Αθλητής).	143
'Από ἓν και μόνον δένδρον	35	'Ερμόνη Τ. Α. Τολιοπούλου ('Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός)	355
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:		'Ελέφας και Μυρμήκι (μῦθος)	294
'Αποτελέσματα 87ου Διαγωνισμού (Δύσεων)	175	ΕΛΕΦΑΣ (δ) ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΗΜΠΗ (μησιακόν μετά 27 εικόνων), 213, 220, 227, 236, 243, 253, 260, 269, 277, 284, 293, 306, 316, 325, 332, 340, 348, 356, 364, 371, 379, 387, 404, 412	
'Αποτελέσματα 88ου Διαγωνισμού ('Ασκήσεων)	166	'Εορτή (ή) του νερού.	43
'Αποτελέσματα 89ου Διαγωνισμού (Δύσεων)	278	'Επιζωστία (ή).	66
'Αποτελέσματα 90ου Διαγωνισμού (Διηγήματος)	230		

Εβσημα (τά) τοῦ 1904	102
Εδύτης ἐμπνευσις (δύο γελοιογραφαί)	92
Θαυματουργός (δ) πετεινός	78
Ἱστορία ἐνός καπέλλου	38
Κακή (ή) γρηγά, ἡ γάτος καὶ ὁ μάγος	378
ΚΑΝΟΝΙ (τὰ) (μετὰ 6 εἰκόνων)	361, 369, 377, 385, 408, 412
Κανόνι (τὰ) τοῦ κῆρ-Θωμᾶ	54
Κατὰ τὸν πόνον καὶ τὸ φάρμακον	39
Κλήρωσις (ή) τῶν Δώρων τοῦ 1905	352
Κοτούφια (τὰ) τοῦ κῆρ Στάθῃ	371
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ:	
18ῃ Κυριακῇ (μετὰ 9 εἰκόνων)	145
19ῃ Κυριακῇ (μετὰ 9 εἰκόνων)	297
20ῃ Κυριακῇ (μετὰ 10 εἰκόνων)	393
Λαγῶς καὶ Σκυριός (μῦθος)	155
Λουλουδάκι (τὸ) τῆς φυλῶρας	262
ΛΥΣΕΙΣ ΜΑΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ (μετὰ 8 σχημάτων)	112, 114, 176, 216, 256, 296, 328, 384, 420
ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ:	
Πεταί...τὸ φάρμ	320
Ποιὸς κτυπᾷ;	392
Ποιὸς μὲ φωνάζει;	368
Ποιὸς παίξει τὸ βιολί;	184
Πόσα φάρια ἔπιεσαν;	16
Ποῦ εἶνε ὁ ἀνδρας μου;	224
Ποῦ εἶνε ὁ ἐπιδάτης;	40
Ποῦ εἶνε ὁ ταῦρος;	88
Ποῦ εἶνε τὸ ἄρμα;	186
Ποῦ εἶνε τὸ φάντασμα;	288
Ποῦ ἐκρύφθησαν οἱ δύο λαγοί;	248
Μαγικά (τὰ) φανάρια	266
Μαθηματικά προβλήματα τοῦ Ἀνανία	20
Μέλισσαι (αἱ) καὶ ὁ κλέπτης (μῦθος)	108
Μὲ τὰ ξεσά των	9
Μὲ τὰ ἔσια ὅπλα	7
Μήλα (τὰ) τοῦ μιλωνᾶ	198
Νὰ τὴν τρομάξουν (καμφοδία)	22, 30
Ἐσπαθώμα (τὸ) κατὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1905	118
κατὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905	214
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	11
ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ , 39, 46, 55, 71, 78, 87, 95, 102, 111, 126, 158, 174, 182, 206, 214, 222, 238, 254, 262, 270, 278, 310, 318, 359	
Ουμβρέλα (ή) τῆς Ζαίρας	234
Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ἐσπαθώματος	126
Παιδικὰ (τὰ) ἐνός ἤρωος	6
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ , 14, 23, 31, 39, 47, 55, 63, 79, 87,	

95, 103, 111, 119, 127, 135, 143, 158, 167, 175, 182, 191, 199, 206, 215, 222, 231, 239, 246, 255, 263, 270, 279, 287, 295, 310, 318, 326, 335, 342, 350, 359, 390, 417	
Σελ.	
Παλληκαρᾶς (δ) Πασχάλης (διάλογος)	275
Παπαγάλος (δ) τῆς Εἰρηνούλας	243
Παράτασις τῆς προθεσμίας τῶν ἐγγραφῶν	14
Πασχάλης (δ) καὶ ὁ Ζαχαροπλάστης (διάλογος)	379
Πασχάλης (δ) καὶ ὁ ταυγάρος (διάλογος)	411
Πασχάλης (δ) κυνηγός (διάλογος)	332
Πέντε (τὰ) πρόβατα	254
Περσέροι (οἱ) ἀριθμοί	98
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΕΡΕΙΣ , 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 88, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 160, 168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 272, 280, 288, 296, 312, 320, 328, 336, 344, 351, 360, 368, 376, 384, 392, 408, 420	
ΠΟΛΙΣ (ή) ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ (μετὰ 30 εἰκόνων), 1, 17, 25, 33, 41, 52, 57, 68, 73, 85, 89, 97, 105, 113, 124, 131, 141, 153, 161, 172, 177, 188, 196, 204, 211, 217, 228, 236, 244, 251, 257, 267, 275, 281, 292, 306, 316, 323, 329, 345, 353, 365, 372, 380, 388, 405, 409	
Πρίγκιψ (δ) Σμάρραδος	356, 363
Πρόβλημα (τὸ) τῆς Ἀννίτας	179
Πρόσκλησις πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς	574
Προφητεία (ή) τοῦ Στρατάρχου	290
Πρώτη (ή) μου μπεκάντα (4 γελοιογραφαί)	7
Πῶς ν' ἀπαγγέλλετ	187
Σάλιαγκος (δ) καὶ ἡ Τριανταφυλλιά	70
Σπασμένο (τὸ) γυαλί	416
Στρατήγημα (τὸ) τῆς Μαρίας	334
Συνειδήσις (ή)	130
ΣΧΟΛΕΙΟΝ (τὸ) ΖΩΩΝ (νηπιακὸν μετὰ 39 εἰκόνων), 5, 20, 28, 36, 44, 49, 60, 67, 76, 81, 93, 100, 108, 116, 133, 140, 156, 164, 172, 180, 188, 193, 201	
Ταρταρινισμός (τὸ βραβευθὲν διήγημα μετὰ 6 εἰκόνων)	235
ΤΡΕΙΣ (οἱ) ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ (μετὰ 18 εἰκόνων) 209, 221, 225, 233, 241, 249, 260, 265, 273, 284, 289, 308, 313, 321, 333, 337, 349, 357	
Τρόμερὸν (τὸ) θηρίον (δύο γελοιογραφαί)	219
ΤΡΟΧΟΣΗΠΤΟ (τὸ) (μετὰ 31 εἰκόνων), 211, 217, 228, 236, 244, 251, 257, 267, 275, 281, 292, 306, 316, 323, 329, 345, 353, 365, 372, 380, 388, 405, 409	
ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ 76, 100, 110, 122, 219	
Ἰπακοή (ή)	123
Ἰπομονή (ή)	220
Φιλαργυρία (ή) τῆς Νίττας	339
Φώτης (δ)	82
Χαλθᾶς (δ) τοῦ Πασχάλη (διάλογος)	348
Χᾶς Χριστιανός Ἀνδρῆσεν (μετ' εἰκόνος)	137
Χαρτάνια (τὰ) τοῦ θεοῦ Σταύρου	134

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀκρόπολις (ή)	214
Ἄνθη τοῦ ἀγροῦ	75
Ἀνοιξιάτικη φωνή	323
Ἀράχνη (ή)	270
Ἀστέρια (τ')	246
Γαλήνη	274
Εἰς ψεύτην	285
Εἰ χωλῶ παροικῆσας	14
Ἐρημοκλήσι	411
Ἐθνωμοσύνη	123
Ἰσκιος (δ) μου	278
Κακολογία (ή)	195
Καραμπόλα (ή) (μῦθος)	314
Κεντρί (τὸ)	188
Κόττα μου, κοττοῦλα μου	110

Κουκουδάκια (ή)	91
Κύνκος (δ)	60
Κυψέλη (ή)	158
Μὴ βιάζεσθε	19
Μητέρα (ή) μετὰ τὸ παιδάκι	142
Μικροὶ στίχοι	250
Παπαρούνα (ή)	98
Πεταλούδα (ή)	260
Πηγὴ (ή)	83
Προσευχὴ (ή) μας	390
Σημαία (ή)	67
Τελευταίον (τὸ) ρόδο	130
Τρυγόνι (τὸ)	202
Φιλοδοξία	342

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 350 εἰκόνας καὶ κοσμήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀπαιστὸν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : } Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησις . . . ὀρ. 7.— Ἔτησις φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΔΙΑ Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20]. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπιδίου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
---	--	---

περίοδος Β'. — Τόμ. 12^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, 4 καὶ 11 Δεκεμβρίου 1904 Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 4—2

Διὰ τοῦ παρόντος φύλλου, ἡ Διάπλασις εἰσέρχεται εἰς τὸ 27ον αὐτῆς ἔτος. Εἰς τὸ ἔξῃς, ὁ τόμος καὶ τὸ ἔτος τῆς « Διαπλάσεως » θάρχησιν τὴν 1ην Δεκεμβρίου, καὶ οὐχὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὅπως μέχρι τοῦδε. Ἡ δὲ συνδρομὴ τῶν μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἐγγεγραμμένων ἐλ. η. ε. συμπληρωθέντος τοῦ τόμου τοῦ 1904 δ. α. τῆς ἐκδόσεως τεσσάρων διπλῶν φυλλαδίων, τὴν 30 Νοεμβρίου.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Ο ΓΙΑΟΥΡΗΣ

— Πρόσεχε, Ἀλόνας! Ἄν ὀρμήσῃ καὶ πέσῃ ἐπάνω σου, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ γιατρός, ὁ ἀγαπητός μας Βελάσκος, θά μπορέσῃ νά σου ἐπισκευάσῃ τὰ κόκκαλα.

— Μὴ φοβάσαι, ἐξάδελφε, μὴ φοβάσαι! ἔχω ἀσφαλὲς τὸ χέρι καὶ ἀλάνθαστον τὸ μάτι.

— Ναι, μὰ αὐτοὶ οἱ διαβολο-ιαγούροι κάνουν τέτοιους πῆδους, ποῦ θά τους ἐξήλευν ὡς καὶ αἱ τίγρεις τῶν Ἰνδιῶν. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἀκόμα μοῦ ἐσακάτεψαν ἕναν σκλάβον κοντὰ στὴ ρεμματιά τῆς Ἀράουκας, μολονότι αὐτὸς ὁ ἀτυχὸς ἦτο ἐπιτήδειος κυνηγός.

— Δὲν ἐκρατοῦσε ὅμως στὰ χέρια τοῦ τέτοιου καλοῦ τουφέκι.

— Τὸ βέλος, ποῦ εἶνε βαμμένο μετὰ τὸ δηλητήριον κουράρε, ἀξίζει ὅσον καὶ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ τουφέκι.

— Δὲν ἔχω πεποίθησιν, ἐξάδελφε Ραραήλ, σ' αὐτὰ τὰ βέλη.

— Ἐχεις ἄδικο! Πετοῦνε στὰ βουβά καὶ ποτὲ δὲν λαθεύουν στὸ σημάδι, ὅταν τα τοξεύουν οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ὀρενόκου. Μάθε ἐκτὸς τούτου ὅτι.

— Σοῦτ, ἐξάδελφε!

— Μὴν εἶνε ὁ ιαγούρος;

— Ἦκουσα ποῦ ἔσπαζε ἕνα κλαδί ἐκεῖ κάτω.

— Στάσου ἐδῶ, Ἀλόνας! Δὲν μ' ἀρέσει νά ἐορτάσω τὸν ἐρχομὸν σου ἀπὸ τὴν Φλωρίδα μετὰ καμμίαν συμφορὰν!

— Σώπαινε! Δὲν φοβοῦμαι.

Οἱ δύο ἐξάδελφοὶ ἐστάθησαν μετὰ τὰ δάκτυλα εἰς τοὺς λύκους τῶν ὄπλων των, καὶ ἐστήλωσαν τὰ μάτια των πρὸς τοὺς συμφορμῶδες τῶν κορμῶν καὶ τῶν φύλλων, οἱ ὅποιοι ἐξετείνοντο ἐμπρὸς των.

Πέραν ἀπὸ τὸ σύνδευδρον δάσος ἤκουετο ποῦ ἐκόχλαζε τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρεινόκου, τοῦ γίγαντος ἐκείνου ποταμοῦ, ὁ ὅποιος μετὰ τοὺς πολυαριθμοὺς παραποτάμους τοῦ ἀυλακόνει καὶ τὴς δύο συγχρόνως δημοκρατίας τῆς Κολομβίας καὶ τῆς Βενιζουέλας, καὶ προεκτείνεται εἰς μήκος ἕως ἐκεῖνον τὸν ἄλλον γίγαντα, ὅστις διασχίζει κατὰ πλάτος ὄλον τὸ κέντρον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ εἶνε ὁ περίφημος ποταμὸς τῶν Ἀμαζόνων.

« Ὁ ιαγούρος εὐρίσκειτο ἐπάνω του... » (Σελ. 2, σ. ἡ. α')

φιλέριδες παπαγάλλοι, μεγάλοι ὡς τὸς κακατῶνας τῆς Αὐστραλίας, μετὰ κωνᾶς πτέρυγας καὶ μετὰ στήθος κίτρινον, ἐφλυαροῦσαν μεγαλοφωνῶντα.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἐστάθησαν σιωπηλοὶ μερικὰς στιγμὰς, ἐρευνῶντες μετὰ τὸ βλέμμα τοὺς θάμνους, τὰ δένδρα καὶ τὰ γιγάντια φύλλα, τὰ ὅποια ἔρριπτον εἰς τὴν γῆν σκοτεινὴν σκιάν, καὶ τείνοντες μετὰ προσοχὴν τὴν ἀκοήν.

Κατόπιν ὁ Ἀλόνσος εἶπε: — Λάθος ἔκαμα. Δὲν ἀκούω τίποτε ὑποπτον.

— Ἄς μὴν ξενοιάσωμιν, ἐξάδελφε. Ὁ ἰαγουάρος φαίνεται πως μάς ἤκουσε, καὶ ἐξάρωσε σὲ καμμιά τρύπα. Νά!... δὲν αἰσθάνεσαι πού μυρίζει σάν ἀγροίμι ἐδῶ; Ἐπέρασε ἀπὸ ἐδῶ, εἶμαι βέβαιος.

— Ἄς βγῆ λοιπόν! Δὲν ἐπρόφρασαν ὁ Ἀλόνσος νὰ προσφέρῃ αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ εἶδε τὰ μεγάλα φύλλα μὴδ βαναπέας νὰ διανοίγονται γρήγορα-γρήγορα. Ἐφάνη τότε μία γονδρὴ κεφάλαι με πυρεδὸν τρίγωνο διάστικτον με μαύρας κηλίδας, ἢ ὅποια ἐνθούμιζε τὴν τίγριν καὶ εἶχε στόμα μεγάλο, ὅπου ἐφύτρωναν ἀγρία τὰ μακρὰ καὶ μετερά δόντια τῆς. Τὰ μάτια τοῦ θηρίου, συνεστάλην εἰς σχῆμα Γ σάν τὰ μάτια τῶν γάτων, ἤτένιζαν τοὺς δύο κυνηγούς, καὶ αἱ λάμπεις που ἔβγαζαν εἶχαν τὴν ἀνταύγειαν τοῦ χάλυβος.

— Νά τοι! ἐφώταξεν ὁ Ραφαήλ. Πίσω!... εἶνε δική μου δουλεία αὐτός! Ἐνα δυνατὸ φύσημα, τὸ ὅποιον ἐμοιάζε με ὑπόκωπον βρυχηθμόν, ἐβγήκεν ἀπὸ τὰς ἀνοικτάς γνάθους τοῦ θηρίου. Καὶ ἦτο αὐτὸ ἀπειλὴ τρομερὰ προήγγελλεν ὅτι δὲν θ' ἀρῆσεν ἢ ἐπίθεσις.

— Θά του φυτέψω μιὰ σφαίρα ανάμεσα στὰ δύο μάτια, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τὸν νοῦ σου, ἐξάδελφε!

Ἐσκόπευσε τάχιστα με τὸ τουφέκι του καὶ ἀμέσως ἐπυροβόλησε. Ἦτο ὁμως ἀργά πλέον! Ἡ ἀμερικανικὴ ἐκείνη τίγρις εἶχε πάρῃ φόραν καὶ εἶχε γυθῆ ἐπάνω του με ἀκατανίκητον ὀρμήν, διαγρόφουσα εἰς τὸν ἀέρα μιαν ἀσφραποειδῆ παραβολήν.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη διαλυθῆ ὁ καπνὸς τῆς ἐμπυροσσοροτήσεως, καὶ ὁ παράτολμος κυνηγὸς ἦτο πεσμένος κάτω. Ὁ ἰαγουάρος εὐρίσκειτο ἐπάνω του, ἐτοιμὸς νὰ του συντρίψῃ με τὰ δόντια του τὸ κρανίον, ἢ νὰ τοῦ το ἀνοίξῃ με κανέν φοβερὸν κτύπημα τοῦ ὄνυχωτοῦ ποδὸς τοῦ.

Ὁ Ραφαήλ εἶχεν ἀνάκραυγασθῆ ἀπὸ τὴν φρίκην του. Ἡ σκιρτῆ ἐκείνη ἔγινε τόσο γοργά, ὥστε δὲν ἤρε καίρῳ οὔτε νὰ προλάβῃ οὔτε ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὀρμήν τοῦ θηρίου.

Ἐσκόπευσε καὶ αὐτὸς με τὸ ὄπλον του, ἀλλ' ὁ φόβος του, μήπως λαθεύσῃ στὸ σημάδι καὶ κτύπησῃ τὸν ἐξάδελφόν του, δὲν τὸν ἄφισε νὰ πυροβολήσῃ. Καὶ ἐφώταξε διευτέραν φόραν:

— Βοήθεια! Ἐξάφνα εἶδε νὰ διανοίγονται βιαστικὰ οἱ θάμνοι, νὰ ἐμφανίζεσθαι ἕνας Ἰνδὸς ὄπλισμένος με ρόπαλον, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βαρέα, πού κατασκευάζονται ἀπὸ σιδη-

ρόβυλον καὶ τὰ μεταχειρίζονται οἱ παρόγιοι τοῦ Ὀρεινόκου, λέγονται δὲ βαναπέας, — ὅπλα τρομακτικώτατα, τα ὅποια μ' ἕνα μόνον κτύπημα κἀννοῦν θρύμματα καὶ τὸ στερεώτατον κρανίον.

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, χωρὶς καν νὰ γυρίσῃ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐξάδελφόν τοῦ Ἀλόνσου, με ἀνδρείαν ἀκατάσχετον, ἐπέπεσεν ἐκείνος ὁ Ἰνδὸς ἐναντίον τοῦ ἰαγουάρου, καὶ, μ' ἕνα τρομερὸν κτύπημα με τὸ βαρὺ ὄπλον του, τὸν ἐστρωσε σάν κερανοῦν πληκτον καταγῆς. Ἡ φοβερά βαναπέα εἶχε καταθραυσθῆ τὸ κρανίον τοῦ θηρίου.

Ὁ Ραφαήλ ἐπέπεσε πρὸς τὸν Ἀλόνσον, ὁ ὅποιος, ἀφ' ὅπου ἀπόθρησε τὸ αἰμόφυρτον πτώμα τοῦ ἰαγουάρου, εἶχεν ἀνακαθήσθῃ.

— Εἶσαι πληγωμένος, ἐξάδελφε μου; — τὸν ἠρώτησε, καὶ ἡ φωνὴ του ἐτίμιεν.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσος, σπογγίζων τὸν κρὸν ἰδρωτῶ, πού ἐπλημύριζε τὸ κατακίτρινον πρόσωπόν του. Ἄν ὁμως ἀρῆσεν ἢ βοήθειαν, ἤμουν χαμένος ἄνθρωπος.

— Οὔτε μιὰ νυχιά δὲν ἔχεις;

— Οὔτε καν τὰ ρούχῳ μου δὲν εἶνε σχισμένα. Ὁ ἰαγουάρος ἐστάθη μίαν στιγμὴν με δισταγμόν, καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ σωτηρία αὐτοῦ. Σοῦ ὀρκίζουμαι ὅμως, ἐξάδελφε μου, πως εἶμαι τώρα σάν νὰ ἔμασεν τὸν πύσσουλα!

— Πᾶμε λοιπὸν γρήγορα εἰς τὴν φυτεῖαν. Μιὰ μποτίλλα παλαιοῦ ἰσπανικοῦ κρασιοῦ, θά σε κάμῃ καλά.

Ὁ Ἀλόνσος ἐσηκώθη, ἀφ' ὅπου ἔπρη-ν ἀπὸ κάτω τὸ τουφέκι, τὸ ὅποιον τόσον ἀσχημα τὸν εἶχε ὑπηρετήσῃ, κατὰ τὴν κρίσιν μου ἐκείνην στιγμὴν. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐπίστρέψουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅταν καὶ οἱ δύο μαζί ἐστάθησαν με τὴν ἰδίαν σκέψιν.

— Καί... ὁ Ἰνδὸς; εἶπεν.

Ἐστρέψαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο, καὶ εἶδαν τὸν σωτήρα ὄρθον κοντὰ εἰς ἕνα μ. α. ζ. μ. λ. α. ν. ὀ. φ. ο. ἰ. ν. κ. α. στηριζόμενον εἰς τὸ τρομερὸν ρόπαλόν του, ἀκίνητον ὡς ἀγάλμα ἐκ πορφυροῦ λίθου.

Ἦτο ὁ Ἰνδὸς ἐκείνος ὑψηλόσωμος, με τὰ μέλη ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένα, εὐρύστερνος, με τραχέα καὶ γωνιώδη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, με βλέμματα ζοφώδη, πού εἶχαν κατὰ πένθημον, καὶ με κόμην μακρὰν καὶ μαύρην, στολισμένην με περὶν ἄρ. α. κ. α. ρ. ἰ. δηλαδὴ ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐκείνον ἀμερικανικὸν δρυσοκολάπτην, εἰς οὗ στήθην εὐρίσκοντο παρὰ τὸν Ὀρεινόκου. Ἦχε τὸ στήθος στολισμένον με διαφόρους γραμμὰς καμωμένας με κόκκινον χρώμα, τὸν λαίμον με μίαν σειρὰν ἀπὸ κίανους μαργαρίτας, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκρέμετο μιὰ χρυσὴ μνησοειδὴς πλάκα, καὶ ὡς μόνον ἐνδυμα-

ξερὸν ἕνα φουστανάκι ἀπὸ λεπτότατον βαμβάκινον πανί, κεντημένον με ἀσημένιες πύσσουλας καὶ ῥοζέτες, — τὸ γούνα γιὰ ῥο, ὅπως τὰ λέγουσιν οἱ Ἰνδοί.

Βλέπων πλησιάζοντας τοὺς δύο κυνηγούς, ὁ Ἰνδὸς δὲν ἐσάλειυσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὰ ζοφώδη ὄμωσ βλέμματα του ἔλαμπαν με ζοφωρὰν ὀλόγα.

— Ποῶς εἶσαι σὺ; ἠρώτησεν ὁ Ραφαήλ.

— Ὁ Γιαρουρῆς, — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς, ὅστις φαίνεται ἐγκώριζε καὶ ἐννοοῦσε καλὰ τὰ ἰσπανικά.

— Εἶσαι δούλος σὲ καμμιά φυτεῖα;

— Εἶμαι ἄνδρας ἐλευθέρου! ἀπήντησεν ἀνερώτως ὁ Εὐρωβόδερος Ἰνδὸς.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ πολλὴ μακρὰ ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου ὁ ἥλιος βασιλεύει.

— Κατέβηκες τὸν Ὀρεινόκου, διὰ νὰ κυνήγησῃς, ἴσως, τὸ μ. α. ν. α. τ. ο.; (Μαννάτο λέγουσιν οἱ Ἰσπανοὶ ἐν εἶδος μικρὰς φαλαίγης τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς).

— Ἰσως... ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς με μειδίαμα μυστηριώδες.

— Εἶσαι γενναῖος, ἀλήθειά σου λέγω.

— Τὸ γνωρίζω κανένας δὲν παραβγαίνει με τὸ χερὶ τοῦ Γιαρουρῆ.

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν βοήθειάν σου, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Θά σου εἶμαι πάντοτε εὐγνωμὸν, καὶ, ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς μαζί μας εἰς τὴν φυτεῖαν, δὲν θὰ ἔχῃς ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῆς διὰ τὰς περιποιήσεις μας.

— Πάρε ὡς τόσο, ἀνδρέε μου! εἶπεν ὁ ἐξάδελφός του.

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα μικρὸ βαλάντιον τὸ ὅποιον περιείχε μερικὰ χρυσὰ νομίσματα, καὶ τὸ ἐνχειρίσιν εἰς τὸν Ἰνδόν, αὐτὸς ὅμως το ἐπίταξε κάτω με ὑπερτάτην περιφρόνησιν, λέγων με θλιβερόν καὶ στεγνὸν ἦθος:

— Σ' ἐμένα χρυσάσι;... Ἀφ' ὅπου ἐγὼ ἤλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σου προσφέρω!

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔμειναν καταπληκτικοὶ, διότι ἔλειπαν τὸν Ἰνδόν νὰ πατᾷ τὸν χρυσὸν ἐκείνον, τὸν ὅποιον τόσον μηχανωδῶς ἐπιζητοῦν οἱ ὀμόφυλοι τοῦ Εὐρωβόδερος, διὰ νὰ ἀρχίσουν ἔπειτα τὰ ἀπαίσινα ἐκείνα μεθύσια, τὰ ὅποια διαρκοῦν ὀλοκλήρους ἑβδομάδας. Ἐκτυπάθησαν, σάν νὰ ἐρωτήσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μήπως ἦτο τρελλὸς ἐκεῖνος ὁ Ἰνδός. Ὅταν δὲ ἤκουσαν τὰς λέξεις ἐκείνας, ὁ θαυμασμός τὸν ὑπερέβη κάθε ὄριον.

— Μὰς προσφέρεις ἐσὺ χρυσάσι! — ἀνεβόησαν.

— Τὸ εἶπα, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἄν οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι με ἀκολουθήσουν εἰς τοὺς μακρυνούς τόπους, ὅπου ὁ ἥλιος βασιλεύει, θά τους κάμω νὰ γίνουν τόσο πλούσιοι, ὥστε νὰ μὴν ξεύρουν τί νὰ το κάμουν τὸ χρυσάσι.

— Μά... ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ἐσὺ; ἠρώτησεν ὁ Ραφαήλ.

— Ἀπὸ τὸν ἐπάνω Ὀρεινόκου.

— Εἰς ποῖαν φυλὴν ἀνήκεις;

— Εἰς τὴν φυλὴν τῶν Κασσιπαγῶτων. Τὴν γνωρίζεις;

— Ἦκουσα κάποτε νὰ λέγουσιν δι' αὐτήν, καὶ με τρόπον μάλιστα.

— Ἄν ἔρχεσαι, θά σε ὀδηγήσω ἐκεῖ ἐπάνω.

— Οἱ ὀμόφυλοί σου, δὲν εἶνε ἀνθρωποφάγοι;

— Ἀλήθεια... εἶνε.

— Καὶ ἐκατὸν χρόνια τώρα, δὲν εἶνε ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν γειτονικῶν χωρῶν;

— Ἀλήθεια... εἶνε! εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ἰνδός.

— Καὶ θέλεις νὰ με ὀδηγήσῃς εἰς αὐτούς;

— Ναι, ἂν ἔρχεσαι μαζί μου.

— Καὶ σὺ, με διαβεβαίονεις ὅτι εἶνε χρυσάφι ἐκεῖ;

— Ὅσον φαντασθῆς...

— Δὲν σε πιστεύω, ἂν καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἄνω Ὀρεινόκος ἔχει ἀφθονίαν χρυσοῦ.

Μειδίαμα συνεστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Ἰνδοῦ.

— Δὲν ἤκουσες λοιπὸν ποτέ σου νὰ γίνεσαι λόγος διὰ τοὺς Ἡπειρομερίους; ἠρώτησεν.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ Ἰσπανὸς καλλιεργητῆς ἀνέκρηξεν ἐκθαμβος:

— Εἶπες, τοὺς Ἡπειρομερίους;

— Καὶ διὰ τὴν Μανόαν, δὲν ἤκουσες ποτέ σου; ἐσηκολούθησεν ὁ Ἰνδός.

— Τὴν Μανόαν!... Ὁ Θεὸς μεγαλοδύναμι!... Εἶπες, τὴν Μανόαν;

Ὁ καλλιεργητῆς ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ ζοφωρῆς ἐρεθισμοῦ, καὶ ἐκτύταζε καλὰ καλὰ τὸν Ἰνδόν, ἐνῶ εἰς τὰ μάτια του ἔλαμπεν ἡ φιλοκέρδεια. Φαίνεται ὅτι ἐκείνη ἡ λέξις «Μανόαν» τὸν εἶχεν ἐντελῶς παρακαλίσει.

— Ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὅποιος δὲν εἶχεν ἐνοήσῃ τίποτε ἀπὸ ὅ, τι ἔλεγεν ὁ Ἰνδός, καὶ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ ποτέ του οὔτε διὰ τοὺς Ἡπειρομερίους οὔτε διὰ τὴν Μανόαν νὰ γίνεσαι λόγος: — ἐξάδελφε, μοῦ φαίνεται πολὺ παραγμένος.

— Καὶ εἶνε ἀφορμὴ νὰ συγκληθῆ καὶ νὰ ταραχθῆ καὶ ὁ ἀπαθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητῆς με βραγχὴν φωνήν. Πρόκειται νὰ κατακτῆσῃ κανεὶς ἀμέτρητα πλοῦτη, βουνα-

ἀπὸ χρυσάφι, μιαν χρυσὴν πόλιν, μ' ἐνοσεῖς;

— Μίαν χρυσὴν πόλιν!... ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος. Τί κάθισαι καὶ μοῦ ψάλλεις;

— Ὁ παλαιὸς θρύλος πρόκειται νὰ γίνῃ πραγματικότης. Ὁ Μπαρρέο ἔγραφε δι' αὐτούς, ὁ ἱππότης Ρόουλη, ὁ Ἰωάννης Μαρτίνεθ καὶ ὁ Κέυμις, δὲν ὠνειρεύθησαν, ὄχι! τὴν ὑπαρξίν τῶν Ἡπειρομερίων... Ἄχ! Ἀλόνσε μου, βλέπω ἑκατομμύρια, δισεκατομμύρια!

— Πολὺ σωστά, — εἶπεν ὁ Ραφαήλ.

— Θά ἔλθῃς λοιπὸν;

— Μίαν ἐρώτησιν προτιθέρα.

— Λέγε.

— Ἦθελα νὰ μάθω, διὰ ποῖον λόγον ἕνας Ἰνδὸς προδίδει μυστικόν, τὸ ὅποῖον ζηλοτύπως ἐφύλαξαν ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον αἰῶνας οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του.

Εἰς τὰ ζοφερά βλέμματα τοῦ Ἰνδοῦ αἵματηρὰ ἐπεφάνη ἀστραπή.

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῆ!

— εἶπε κατόπιν με βραγχὴν φωνήν.

— Δὲν σε ἐννοῶ.

— Γιὰ σένα τὸ χρυσάφι, καὶ γιὰ μένα ἡ ἐξουσία καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Γιόπης.

— Ποῶς εἶνε αὐτὸς ὁ Γιόπης;

— Ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον μισῶ, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ τον σκοτώσω, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός με θηριώδη τόνον εἰς τὴν φωνήν του.

— Καὶ διατί τον μισεῖς;

— Αὐτὸ εἶνε ἰδικόν μου μυστικόν. Ἐρχεσαι νὰ με βοηθήσῃς; Θά σου δώσω χρυσάφι, νὰ φερτώσης εἴκοσι μονόξυλα.

— Μά, ἐσὺ κοντεύεις νὰ τρελλαθῆς!

— Ὁχι, Ἀλόνσε, τὸ μυαλό μου εἶνε στὴν θέσιν του, ἀλλὰ, ὅτι με συνεκίνησε πολὺ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Μανόας, δὲν ἠμπορῶ νὰ το ἀρνηθῶ. Ἡ Μανόα!... Ἡ Μανόα! οἱ Ἡπειρομερίοι!... Ὁ! τύχη μεγάλη καὶ ἀνήκουστος!

Κατόπιν δέ, στρέφω πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὅποιος εἶχε διατηρήσῃ τὴν ἀναλλοίωτον ἀταραξίαν του, ὁ καλλιεργητῆς ἠρώτησε:

— Μά, ἀλήθεια τὸ λές, ὅτι θά με ὀδηγήσῃς ἐκεῖ;

— Εἶνε μακρὰ ὁ τόπος σου;

— Ἐνα φεγγάρι.

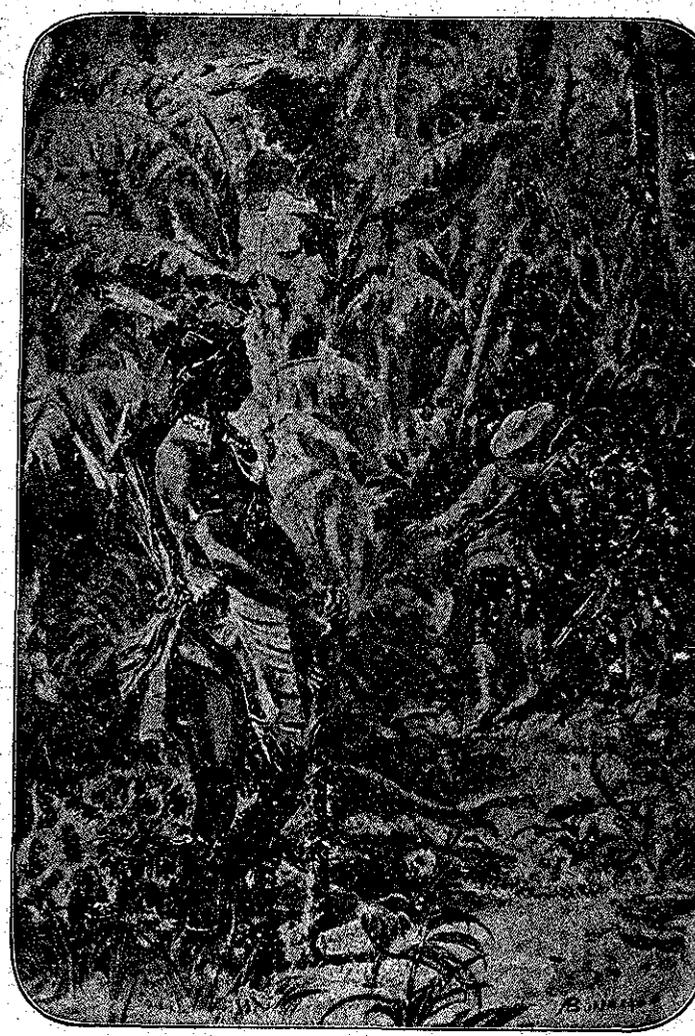
— Ἐνός μηνὸς ταξίδι διὰ τοῦ ποταμοῦ, θέλεις νὰ πῆς;

— Ναι.

— Καὶ δὲν θά μας ἀπατήσῃς;

— Ὀρκίζουμαι σ' αὐτὸ τὸ πι ἄ γ ε, εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς ἐγγίζων τὸ φυλακτό του, ἕνα κυανοῦν πολύτιμον λίθον, τὸν ὅποιον εἶχε κρεμασμένον εἰς τὸ φουστανάκι του.

— Σὲ πιστεύω. Ἀλόνσε, ἐξάδελφε... πᾶμε πίσω εἰς τὸ κτήμα. Μετὰ ἕνα μῆνα θά εἴμεθα τόσο πλούσιοι ὥστε ν' ἀγοράσωμε δέκα πλόεις!

« Εἶδε τὸν σωτήρα ὄρθον. » (Σελ. 2, στή. 6'.)

— Μά εγώ δεν εκατάλαβα καν περι τίνος πρόκειται, εξάδελφε Ραφαήλ.
— Θά σου το εξηγήσω καλλίτερα ο γιατρός. Έλα, Γιαρούρη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β
Ο ΘΥΓΑΤΡ ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΙΡ

Ο Δόν Ραφαήλ Δε Καμάργουα ήτο ύψηλός, μελαχροινός ως μιγάς, με εύρωστα μέλη. Ήτο Ισπανός αξιωματικός, άνηκων εις την παλαιάν φρουράν της Βενεζουέλας. Όταν εξερράγη ή επανάστασις, ήτις έμειλλε ν' αποσπάση από την Ισπανίαν όλας τας άλλοτε πλουσιοπαρόχους άμερικανικας αποικίας της, ο Δόν Ραφαήλ παρητήθη από τας τάξεις του στρατού, μετα την ανακρούσιν της νέας δημοκρατίας.

Άνθρωπος τολμηρός και επιχειρηματικός, εξήγγησε να τω δοθῆ μία περιόχη γαιών πέραν από τας γνωστας ζώνας, εις την καρδίαν της κοιλάδος του Ορενόκου, παρά την συμβολήν του παραποτάμου Κάουκα, ή οποία την εποχήν εκείνην ήτο έντελώς άκατοίχτος.

Με όλίγας δωδεκάδας Μαύρων και Ίνδων δούλων, ειχεν εκχερσώση τας γαίας, ειχεν υλοτομήση τα προαίωνια δάση και ειχε φυτεύση αρκετας χιλιάδας ρίζας σακχαροκαλάμου. Βαθυηδόν και κατ'όλιγον ή εύτυχία ειχεν εισέλθη εις το κτήμα του· νέοι δούλοι προσετέθησαν εις τούς πρώτους, και νέα κελύβη εκτίσθησαν εις τας έρημιας εκείνας, τας οποίας, άργά και ποῦ, επεσκέπτοντο μερικοί Ίνδοι.

Κατά τὸ 1846, ότε άρχίζει ή παρούσα ιστορία, τὸ κτήμα του Δόν Ραφαήλ Καμάργουα ήτο έν εκ των ώραιότερων εις όλην την μεγάλην κοιλάδα του Ορενόκου.

Διακόσιοι δούλοι, Ίνδοι και μαύροι, ειργάζοντο εις εκείνο τὸ κτήμα· ένα μικρό χωρίον, ώχυρωμένον με στερεούς φράκτας από πασσάλους, μία ωραία κατοικία, εφωδιασμένη με εύρύτατον άνηθρον, από τὸ όποιον έφαινετο μεγάλη έκτασις του γίγαντος ποταμού, και εξωραϊσμένη με βεράνδας, όπου ο ιδιοκτήτης εσυνηθίζε να παίρνῃ τὸν απογευματινὸν του ύπνον εξηλωμένος εις μίαν αναπαυτικὴν αιώραν εγχωρίου κατασκευής, και ένα μεγάλο εργοστάσιον όπου διύλιζαν την ζάχαριν, εκάθρεπτιζοντο εις τα ύδατα των δύο ποταμῶν. Σεβαστὸς ἀριθμὸς λέμβων του ποταμοῦ διαφόρων διαστάσεων ύπνωττεν επάνω εις τὰ νερά· και ήσαν αὶ λέμβοι εκείναι προωρισμένοι να μεταφέρουν εις την Άγγιστούραν, κάθε δύο μήνας μίαν φορὰν, τὰ φορτία της ζάχαρης και του κασιόσας (είδους ραικής εξαγομένου από τὸ σακχαροκαλάμον), τὰ όποια παρήγοντο εις τὸ εργοστάσιον.

Φθάσας εις τὸ κορύφωμα της εύτυ-

χίας, ο Δόν Ραφαήλ, ο όποιος ποτέ εως τότε δεν ειχε κανένα συγγενῆ πλησίον του, εσκέφθη να προσκαλέσῃ ένα εξάδελφόν του, ποῦ έμμενεν εις την Φλωρίδα, ένα δεκαοκταετη νεανίαν, εύμορφον, λαμπρόν κυνηγόν, και άπλήστως ποθοῦντα περιπετειάς και ταξείδια, ο όποιος όμως εως τότε δεν ειχεν ευνωηθῆ υπό της τύχης, διότι ειχεν ιδῆ τὰ κτήματά του καταστρεφόμενα, όταν επανεστάτησαν οι Σεμινόλοι Ίνδοι. Καί, ακριβῶς εκείνην την ήμέραν ο Άλόνσος, ο περιπόθητος εξάδελφος, ειχεν ελθῆ· δια να πανηγυρίσῃ τὸν ερχομόν του, ο Δόν Ραφαήλ ειχεν οργανώση εκείνο τὸ κυνηγ· δια να σκοτώσουν ιαγουάρους, και παρ'όλιγον τὸ κυνηγ· να έτελειονε δραματικώτατα, αν δεν παρενέβαινεν ως εκ θαύματος ο Ίνδος Γιαρούρης.

(Επιτεται συνέχεια)
Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
[Κατὰ τὸ Ιταλικὸν του Αίμ. Σαλγάρη.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΙΔΕΑ

Δγαπητοί μου,
το λαχεῖον, δύο ιδέαι. Αφ' ενός τὸ Λαχεῖον ὑπὲρ τοῦ Στόλου· ἀφ' ἑτέρου τὸ Λαχεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀρχαιοτήτων. Ἄλλ' αἱ δύο ἰδέαι εἶνε μία· ἡ Ἰδέα τῆς Πατριδος. Τῆς ἑλληνικῆς Πατριδος. Ἡ ὅποια περιβάλλεται ἀπὸ θάλασσαν, και ἔχει ἀνάγκην στόλου. Ἡ ὅποια εἰς ἄλλου εἶνε μία Νέα Ἑλλάς ἐπάνω εις τὰ εἰρείπια τῆς Ἀρχαίας, και ἔχει ἀνάγκην να φέρῃ εις φῶς και να διατηρήσῃ τούς θησαυρούς της, τας ἀθανάτους της ἀρχαιότητας.

Καί όμως τα δύο Λαχεῖα παλαιον, και τὸ έν κινδυνεύει να νικηθῆ ἀπὸ τὸ άλλο. Οἱ ἄνθρωποι παραλέπουν ότι τὰ Λαχεῖα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν δύο ιδέας ἐπίσης μεγάλας, ἐπίσης ευγενεῖς, ἐπίσης πατριωτικὰς, δύο ιδέαι αἱ ὅποια ταυτίζονται εις μίαν. — και λησμοναῦντες ότι πρέπει προπαντός να εἶνε Ἑλληνεῖς, πατριῶται, ἰδεολάτραι, ένθυμουῦνται μόνον ότι εἶνε χρηματολόγοι και κάμουν ἐμπορικὸς ὑπολογισμὸς! Τὸ λαχεῖον τοῦ Στόλου, λογαριάζουν, ἔχει 3 δραχμάς· διδῖαι δικαίωμα εις τῆσασας κληρώσεις, και εις κάθε κληρω-

σιν ο πρώτος ἀριθμὸς κερδίζει 100,000 δραχμάς. Τὸ Λαχεῖον τῶν Ἀρχαιοτήτων ἔχει 2 δραχμάς, ἀλλὰ δια μίαν κληρώσιν και ο πρώτος ἀριθμὸς κερδίζει μόνον 25,000. Τί διαφορά! Ἐν μόνον Λαχεῖον τοῦ Στόλου ἀντιπροσωπεύει ἐλπίδα δεκαπέντε ἰσως λαχεῖων τῶν Ἀρχαιοτήτων. Καί όμως πωλεῖται μόνον 1 δραχμὴν ἀκριβώτερα. Τὸ συμφέρον μας εἶνε λοιπὸν να προτιμῶμεν τὰ Λαχεῖα τοῦ Στόλου.

Αὐτὸ λέγουν, και αὐτὸ κάμουν οἱ περισσότεροι. Καί τὰ Λαχεῖα τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐξέπεσαν, δηλαδῆ δεν αγοράζονται πλέον, ὅπως πρώτα. Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, ἡ ὅποια ἀπὸ τὸ εἰσόδημα τοῦ Λαχεῖου διατηρεῖτο, κινδυνεύει να εὐρεθῆ χωρὶς πόρους, χωρὶς χρήματα. Καί να μὴν εἶνε εις θέσιν πλέον, οὔτε νέας ἀνασκαφὰς να κάμνῃ, οὔτε τας ὑπαρχούσας Ἀρχαιοτήτας να διατηρῆ. Καί ἐπιτέλους να διαλυθῆ. Καί αἱ μὲν ἀνασκαφαὶ να γίνωνται τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τας ξένας Ἀρχαιολογικὰς Ἐταιρείαις, αἱ δὲ Ἀρχαιοτήτες, — εἰρείπια, μνημεῖα, μουσεῖα, — να φεθοῦν εις την τύχην των, και εις την διάκρισιν τοῦ πρώτου τυχόντος βεβήλου, βαρβάρου, ἀρχαιοκαπήλου, ἱεροσύλου!...

Δὲν σας φαίνεται αὐτὸ φοβερόν; Δὲν νομίζετε ότι θὰ εἶνε μεγάλη ζημία δια την Ἑλλάδα ἡ ἐγκατάλειψις τῶν Ἀρχαιοτήτων; Ὁ και! Διότι αν ὑπάρχουν σήμερα φιλέλληνες, αν υπάρχουν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες την νέαν Ἑλλάδα, τοῦτο ὀφείλεται εις την ἀρχαίαν. Ὅταν ἐργωνται ἐδῶ δια να προσκυνήσουν και δια να θαυμάσουν, δεν ἐργωνται βέβαια οὔτε δια τὰ νέα μας κτίρια, οὔτε δια τὰ νέα μας ἰδρύματα. Εἰς τὸν τόπον των ἐργουν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά μας. Ἐργωνται δια την Ἀκρόπολιν, δια τὸν Παρθενῶνα, δια τὰ Μουσεία, δια τὸν Κεραμεικόν, δια την Ὀλυμπίαν, δια τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, δια τὸς Δελφούς, δια τὰς Μυκήνας, δια τὸν Ἐφρον τῶν Ἀντικυθῆρων... Ἡ δόξα τῶν ἀθανάτων αὐτῶν αὐτῶν προγονικῶν θησαυρῶν, φωτίζει ἀκόμη τὸν μικρόν τόπον μας και τὸν κάμνει ἀγαπητόν, σεβαστόν, εις τούς μεγάλους και τούς ἰσχυρούς. Ἄν λείψουν, αν παραμεληθῶν, αν ἐγκαταλειφθοῦν αὐτὰ, ὀλιγοστεύει, χάνεται κατὰ μέγα μέρος ἡ δύναμις μας, ἡ ἐθνικὴ μας ὑπερηφάνεια, ἡ σημερινὴ μας δόξα, ἡ περι τοῦ μέλλοντος ἐλπίς.

Ἄλλ' εἶνε μόνον δια τούς ξένους; Μήπως και δι' ἡμὰς δεν εἶνε ἐπίσης Ναοὶ τοῦ Ὁραίου και διδασκῆρια καλαισθησίας ἀπαράμιλλα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, τὰ μουσεῖα; Καί δεν εἶνε μία τύχη μοναδικὴ να τα ἔχωμεν τόσο πλησίον μας, πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν

μας; Καί δεν πρέπει να εἴμεθα ζηλότοποι αὐτῆς τῆς τύχης; Καί δεν ὀφείλομεν να κάμνωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν δια να τα διατηρῶμεν και να τα πολυπλασιάζωμεν; Καί δεν ἔχομεν καθήκον να ὑποστηρίξωμεν πάση δυνάμει την Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρείαν, εις την ὅποια εἶνε ἐμπιστευμένον τὸ μέγα και ὑψηλὸν αὐτὸ ἔργον; Καί τὸ Λαχεῖον της ἐπομένως ναγοράζωμεν, τὸ ὅποιον τῆ παρέχει τὰ μέσα δια τὸ ἔργον αὐτό;

Καλὸς, ἀναγκαῖος, ἀπαραίτητος και ὁ Στόλος. Ποῖος λέγει ὄχι; Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος συμβουλεύει: και τοῦτο ποιεῖν, κακίονο μὴ ἀφίεναι. Ἴδου τί πρέπει κάθε ἀγαθός, φιλόπατρις, ἀνεπτυγμένος Ἕλλην και Ἑλληνόπαις να κάμῃ εις αὐτὴν την περίστασιν. Να υποστηρίξῃ τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου, να μὴν ἀφίνη ὅμως και τὸ Λαχεῖον της Ἀρχαιολογικῆς. Ἡ σκέψις ότι εἶνε σχετικῶς ἀκριβώτερον εἶνε σκέψις ταπεινῆ, ἀναξία Ἑλληνος, ἀναξία ἀνθρώπου συναισθανομένου ότι αγοράζει Λαχεῖον ὄχι δια να πλουτίσῃ, ἀλλὰ δια να συνεισφέρῃ πρὸς πραγματοποιήσιν μιᾶς ιδέας.

Ναγοράζετε λοιπὸν με την πρώτην και μεγαλύτεραν ἀκόμη προθυμίαν και Λαχεῖα τῶν Ἀρχαιοτήτων. Εἶνε ἀνάγκη ἐθνικὴ.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Σὲ κάθε σπίτι και σπιτιῶν τοῦ δάσους και της ἐρημιᾶς, ἴδια και ἀπαράλλακτῃ ἦτον ἡ ιστορία. Τὰ παιδιὰ ἦσαν ἀνοικονόμητα με τῆς ἀταξίαις των.

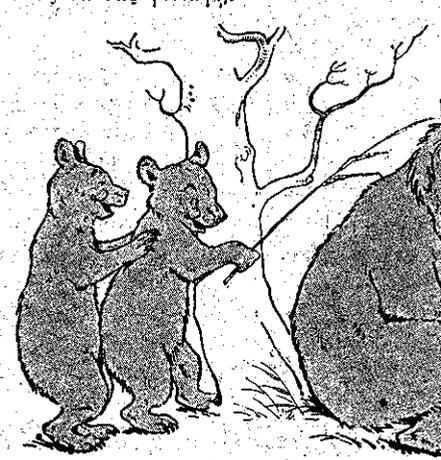
— Ἀχ! αὐτὰ τὰ ἀρκουδάκια μου! κοντεύουν να με κάμουν να χάσω την ὑπομονή μου πιά! — ἐγρύλλισεν ἡ κυρὰ Ἀρκουδά πρὸς την συμπαθητικὴν γειτόνισσάν της, την κυρὰ Ἐλεφαντίαν. Φαντασθῆτε, κυρία μου! μ' ἔκαμαν, τὰ σκασμένα, κ' ἔχασα τὸν ἀπογευματινὸν ὕπνον μου, γιατί ἤλθαν και με γαργαλούσανε στήν πλάτη μ' ένα καλαμάκι. Καί ἐπειτα, να τα δῆτε τί ἀσχημα ποῦ τρώνε! Χάβουν τὸ μέλι, σά λιμασμένα, και γίνονται ἐλεσινά, ποῦ πρέπει να τα κάμω μπουγάδα για να καθαρισθοῦνε... Ἀχ! κυρία μου, τί θὰ γίνω, τί θὰ γίνω μ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

— Ἐχετε δικαίον, μεγάλο δικαίον, κυρία Ἀρκουδά, τῆς ἀπήνητησεν ἡ σεβαστὴ κυρία Ἐλεφαντίνα. Ἐφέρετε, και ὁ Γιαννάκης μου παραέγινε τώρα σκανδαλιάρης και, καθὼς λέγε, τὰ πράγματα δεν πάνε καλλίτερα στὸ παλάτι.

— Ἀχ! κ' ἐγὼ τὸ ἀκουσα, εἶπεν ἡ κυρία Ἀρκουδά, και δεν μὲν παραξενό-

φαίνεται! στήν ἡλικία που εἶνε τὸ βασιλόπουλο ὁ μικρός ὁ Λεονταράκης, πρέπει να κάμνωμεν ὅ,τι εἰμποροῦμεν δια να τα διατηρῶμεν και να τα πολυπλασιάζωμεν; Καί δεν ἔχομεν καθήκον να ὑποστηρίξωμεν πάση δυνάμει την Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρείαν, εις την ὅποια εἶνε ἐμπιστευμένον τὸ μέγα και ὑψηλὸν αὐτὸ ἔργον; Καί τὸ Λαχεῖον της ἐπομένως ναγοράζωμεν, τὸ ὅποιον τῆ παρέχει τὰ μέσα δια τὸ ἔργον αὐτό;

Καλὸς, ἀναγκαῖος, ἀπαραίτητος και ὁ Στόλος. Ποῖος λέγει ὄχι; Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος συμβουλεύει: και τοῦτο ποιεῖν, κακίονο μὴ ἀφίεναι. Ἴδου τί πρέπει κάθε ἀγαθός, φιλόπατρις, ἀνεπτυγμένος Ἕλλην και Ἑλληνόπαις να κάμῃ εις αὐτὴν την περίστασιν. Να υποστηρίξῃ τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου, να μὴν ἀφίνη ὅμως και τὸ Λαχεῖον της Ἀρχαιολογικῆς. Ἡ σκέψις ότι εἶνε σχετικῶς ἀκριβώτερον εἶνε σκέψις ταπεινῆ, ἀναξία Ἑλληνος, ἀναξία ἀνθρώπου συναισθανομένου ότι αγοράζει Λαχεῖον ὄχι δια να πλουτίσῃ, ἀλλὰ δια να συνεισφέρῃ πρὸς πραγματοποιήσιν μιᾶς ιδέας.

Μὲ γαργαλούσανε στήν πλάτη...

— Τὰ μάθατε, τὰ μάθατε τὰ νέα; εἶπε, ἀφοῦ πρώτα ἐχαίρεισε, καθὼς πρέπει τῆς άλλης δύο κοράδες. Ἐγὼ, μακάριζω τὸν εαυτό μου, ποῦ δεν ἔχω παιδιὰ δικὰ μου για να βασανισθοῦνε και να μαρτυρήσουν, ὅπως θὰ βασανισθοῦνε και θὰ μαρτυρήσουνε τὰ δικὰ σας τὰ παιδιὰ! Δεν μπορῶ να καταλάβω πῶς βαστὰ ἡ καρδιά τούς μερικῶν-μερικῶν, να κάμουνε τέτοιο κακὸ στὰ κουτάβια τους! Τί νὰ σας πῶ, και τί νὰ σας ἀφίσω;... Ἐφέρετε, πρέπει και νὰ προσέχη τῆ γλῶσσά του, και να μετρή τὰ λόγια του ἐδῶ πέρα. Μά, με τῆς καλῆς γειτόνισσας, ποῦ ἔχουν μάλιστα και παιδιὰ, σπλάγχνα τους...

— Μπᾶ! σὲ καλὸ της! Τί μας γαυγίζει κ' αὐτὴ ἐδῶ πέρα; διέκοψεν ἡ κυρὰ Ἀρκουδά. Καί δεν μας λέτε, σας παρακαλῶ, τί εἶνε αὐτὰ τὰ σπουδαῖά σας τὰ νέα; — Πῶς; δεν τα ξέρετε; Καλέ, τί λέτε, ἀγαπητὴ κυρία Ἀρκουδά; θέλετε τάχα να μας πῆτε πῶς δεν τα ἐμάθατε για τὸν κύριον Μαίμουδιάδην, και την περιφημὴν Ἀκαδημίαν του;... Ἐβούλξε ὁ δρυμὸς γι' αὐτὸ τὸ

πρᾶγμα! Φαίνεται πῶς ὁ διδάκτωρ κύριος Μαίμουδιάδης Δ. Φ. (εκεῖνος ὁ ἴδιος, ποῦ τον ἐφώναζανε μία φορὰ κ' ἕναν καιρὸ Τζέικο-Τζέικο... ὁ πύθηκος!) ἐπήγε, λέει, κ' ἔμεινε πολὺν καιρὸ μαζί με τούς ἀνθρώπους, κ' ἐσπούδασα, λέει, κ' ἔμαθε ένα σωρὸ γράμματα και τέχνες ἀνθρωπινές, και, κοντὰ στὰ ἄλλα, μίαν ἐπιστῆμη ποῦ λέγεται, λέει, «Πολιτισμός» και τώρα, ἐξαναγύρισε στήν πατρίδα του πίσω, και ἔχει, λέει, τὴν φιλοδοξίαν να μεταδώσῃ ὅ,τι ἔμαθε κ' ἐσπούδασε, στους παλαιούς φίλους. Ἔτσι λέει αὐτός... Ἐπήγε λοιπὸν κ' ἐκατάφερε τὸν βασιλέα μας τὸν Λεοντα, να του δώσῃ την ἐγκρίσιν με Διάταγμα, να ἰδρῶσῃ μίαν Σχολὴν μετ' Οἰκοτροφείου, ὅπου, λέει, να στέλλωνε ὅλα τὰ ζῶα και τὰ θηρία, τούς μπεμπέδες των, κ' αὐτός, λέει, θὰ τους γύθη με ρούχα και θὰ τους ἐκπαίδευσῃ. Νά, τὸ πρόγραμμα ποῦ ἐτοιχοκόλλησε στὰ δένδρα και ἐσκόρπισε στους δρυμούς...

Καί ἡ δεσποινὴς Ἀλεποῦ ἔβγαλε κ' ἐξεδίπλωσε ένα μεγάλο κομμάτι χαρτί, ὅπου ἤτανε τυπωμένη αὐτὴ ἡ ρεκλάμα:

ΣΧΟΛΗ ΜΑΤΜΟΥΔΙΑΔΟΥ
Ὁ κ. Τζέικο-Τζέικος Μαίμουδιάδης Δ. Φ. πτυχιούχος τοῦ Πανεπιστημίου, λαμβάνει την τιμὴν να φέρῃ εις γνώσιν ὑμῶν ὅτι την προσεχῆ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ἀνοίγει

μεγάλου κομμάτι χαρτί, ὅπου ἤτανε τυπωμένη αὐτὴ ἡ ρεκλάμα:

Ἐκατάφερε τὸν βασιλέα μας, τὸν Λεοντα...

υπό την
ΥΨΗΛΗΝ ΑΒΟΝΤΙΚΗΝ ΠΡΟΣΓΑΣΙΑΝ
Σχολήν μετ' Οικοτροφείον
διὰ σκύμους, κουτάβια και κουτα-
βάκια παντός είδους.
ΝΕΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ!
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ!

ΗΩΣ ΦΟΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ!
— Πιστοποιητικά από όλην την Αν-
θρωπότητα! — Δίδακτρα μετριώτατα:
100 καρδία τὸ ἔτος. —
(Υπαγεγραμμένον)

ΤΖΙΚΟ-ΤΖΕΚΟΣ ΜΑ· ΜΟΥΔΙΑΔΗΣ, Δ.Φ
— Καί τί θά πῆ αὐτό τὸ «Δ. Φ.»;
ἠρώτησεν ἡ κυρά-Αρκούδα, ἡ ὁποία
ἦτανε λιγάκι κοιμισμένο πνεῦμα, ἤθε-
λε ἴσως ὅλα νά τα ἐρωτᾷ και ὅλα νά
τα μαθαίνη.
(Ἐπιτετα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

— "Αχ! παλῆοπαῖδο! ἐσύ θά εἶσαι
ἡ καταστροφή μου! Σέ λίγο, τὰ Χρι-
στούγεννα, θά κλείσης τὰ ἔφη, και δὲν
εἶσαι ἀκόμα ἰκανὸς γιά τίποτε! Οὐτε
μία σουδὲλα δὲν νοιώθεις νά γυρίζης, οὐτε
ένα τέντζερε δὲν ξέρεις νά ξαφρίσης!
Αὐτὰ τα ὄχι τόσο κολακευτικά λό-
για ἐτόξευεν ἕνας μάγειρος τῆς γαλλι-
κῆς πόλεως τῶν Βερσαλλιδῶν εἰς τὸν
μικρὸν υἱὸν τοῦ Λάζαρος. Λάζαρος ἔλεγετο ὁ
υἱὸς, Λάζαρος και ὁ πατέρας. Καί πρέ-
πει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ καλὸς αὐ-
τὸς ἄνθρωπος εἶχε πληρέστατα δίκαιον
νά φωνάζη και νά μαλώνη, ἔτσι; διότι
εἶχε συλλάβη ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν υἱὸν
καί διάδοχόν του, ὀπλισμένον μετὰ
χασάπικη μαχαίρα, νά τραβᾷ σπαθί-
ας στοὺς τοίχους τοῦ μαγειρείου, χωρὶς νά
τον μέλη καθόλου διὰ τὸ μαθημένο κο-
τόπουλο ποῦ ἔτρωγαν οἱ γάτες μετὰ ὄλην
τὴν ἡσυχίαν τῶν, οὐτε διὰ τὴν χύτραν,
ὅπου ἐκόλλεζε τὸ ζουμί κ' ἐξοχεύετο
κ' ἐγέμιζε μετὰ ἄρρον ὄλο τὸ τζάκι.
— "Ἐλα, τώρα! μὴν το δείξης!
συγχώρησε το αὐτὴ τῆ φορά! — πα-
ρενόθη ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς ἡ Μάρθα,
μία νέα χωριώτισσά, ἡ ὁποία ἐπω-
λοῦσεν ὀπωριὰ εἰς τὸ Μοντρέιγ και
ἦτο ἀδελφὴ τοῦ θυμωμένου μαγειροῦ.
Ἡ Μάρθα εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖνην τὴν
ἡμέραν εἰς τὰς Βερσαλλίας μετὰ τὴν πρό-
φασιν νά ὀμιλήσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις τῶν
μετὰ τὸν ἀδελφόν τῆς, ἀλλὰ πραγματῶς με-
τὰ τὸν σκοπὸν νά φέρῃ μῆλα εἰς τὸ ἀνη-
ψάκι τῆς, ποῦ τὸ ἀγαποῦσε παραπολύ.
Καί ἦτο ἀξίος αὐτῆς τῆς ἀγάπης ὁ
μικρὸς Λάζαρος, διότι ἦτο και καλὸς
και ἐξυπνότερος, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας
του, ἀν και λιγάκι σκανδακιάρης.
Ὁ μάγειρος ὁμοίως εἶχε πολὺ κακὴν
ιδεάν διὰ τὸν υἱὸν του, και ἔλεγεν ὅτι

αὐτὸς ὁ ἄτακτος δὲν θά ἐγινότανε ποτε
ἄνθρωπος! Ἐνόμιζε, βλέπετε, αὐτὸς ὁ
καλὸς ἄνθρωπος ὅτι ἡ τέχνη του ἦτον
ἡ πρώτη τοῦ κόσμου, και τὴν ἐλάτρευε
κυριολεκτικῶς. Ἀμα ἐπιανε τὴν μα-
χαίραν του νά κόψῃ κρέας, ἐφαίνετο σὰν
πολέμαρχος μετὰ τὴν ρωμαίαν του ἄρα
ἐξεκοιλίαζε κανένα χηρόπουλο, ἐφαίνετο
σὰν ἀρχαῖος μάντις συμβουλευόμενος τὰ
ἐντόσθια τοῦ ἱεροῦ θύματος διὰ νά προ-
φητεῖσῃ ἄμα ἔδερνε τὰ αὐγὰ μέσα
στὴν πλατέλλαν διὰ νά κάμῃ ὀμολογίαν,
ἐφαίνετο σὰν τὸν Ἐρῆξην ποῦ ἐμαστι-
γῶσε τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν μάστιγα.
Ἦτο τέλος πάντων μάγειρος πολὺ ἰ-
διόρρυθμος.
— "Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὴν Μάρθαν, αὐτὴ,
ἀν και δὲν ἐπῆγε ποτε εἰς τὸ σχολεῖ-
ον, εἶχεν ὁμοίως ἐκ φύσεως τόσην εὐ-
γλωττίαν, ὥστε κατῶρθονε μετὰ λόγια
τῆς πάντοτε νά γίνεταί τὸ θελήμα τῆς,
ἰδίως ὡσάντις ἐπρόκειτο νά γλυτώσῃ
τὸν ἀνεψιὸν τῆς ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ πα-
τέρου του.
Ἐπέτυχε και τὴν φορὰν αὐτὴν, με-
τὰ τὴν ἰδίαν μέθοδον νά καταπαύνη τὸν
παρωργισμένον μάγειρον. Καί κατόπιν
τοῦ εἶπε:
— Μοῦ ἐξήγησες πολλὰς φορές τὴν
μεγάλῃ ντουλάπα μου, γιά νά κλει-
δῶνῃς μέσα τὰ σερβίτσια σου. Ἔως
τώρα σου ἔλεγα ὄχι τὴν ὁμοίως ἡ-
λαξα γίνωμην και εἶμαι πρῶθυμη νά σου
τὴν δώσω.
— Κ' ἐγὼ, ὅπως σου εἶπα πάντα,
θά σου δώσω δέκα φράγκα.
— Θέλω κατὶ παραπάνω.
— Πάρε ἕνδεκα.
— Δέν μου ἀρκεῖ.
— Δώδεκα τότε.
— Οὐτε σου δίνω τὴν ντουλάπα,
ἀλλὰ θέλω νά μου δώσης ἕνα θησαυ-
ρόν.
— Ἐνα θησαυρόν! . . . μὴν ἐτρέψ-
λάθηκες;
— Μάλιστα, ἕνα θησαυρόν. . . θέλω
τὸν Λάζαρό σου, νάρθῃ και νά καθήσῃ
μαζί μου.
Με αὐτὴν τὴν πρότασιν, ἔμεινε κατ'
ἀρχάς πολὺ στενοχωρημένος ὁ μάγειρος,
διότι ἐπὶ τέλος τὸ ἀγαποῦσε τὸ παιδί
τοῦ. Κατόπιν ὁμοίως ἐσκέφθη ὅτι ὁ μι-
κρὸς Λάζαρος δὲν ἐδείχνε καμμίαν
κλίσιν πρὸς τὴν τέχνην τῶν μαγειρῶν,
ὅτι διαρκῶς τὸν ἐκαμνε νά γολοσκάνῃ
μετὰ τὰς ἀταξίες του, ὅτι εἰς τὸ σπίτι τῆς
θείας του θά ἐπερνοῦσε περίφημα. Καί
ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν του.
Πρῶτῃ φροντίῃ τῆς Μάρθας, ὅταν
ἐπῆρε μαζί τῆς τὸν ἀνεψιὸν τῆς, ἦτο
νά τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Αὐτὸ τὸ
πρῶγμα, οὐτε το εἶχε καν σκεφθῆ ὁ
πατέρας του, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐτε
αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγνώριζε νά γράψῃ ἢ νά
διαβάξῃ. Καί ὁ μικρὸς Λάζαρος τόσο

γρήγορα ἠγάπησε νά βιβλία του, ὥστε
ἐντὸς ὀλίγου ἔκαμε μεγάλας προόδους,
διότι ἄλλως τε ἦτο προικισμένος μετὰ ἐκ-
τακτον εὐφυϊαν τὸσον τὸν εἴλωσεν ἡ ἀ-
νάγνωσις, ὥστε συχνὰ ἡ Μάρθα ἠγα-
γκάζετο νά του παίρῃ τὸ βιβλίον ἀπὸ
τὰ χέρια.
— Ἐσκουράσου τώρα, χρυσὸ μου,
τοῦ ἔλεγε πῆγαινε νά παίξῃς και λι-
γάκι.
Ὁ Λάζαρος ὑπήκουεν ἔπαιρνε ἕνα
μεγάλον ραβδί, τὸ ἐκαβαλλίκευε σὰν
ἄλογο, κ' ἔτρεχε μετὰ αὐτὸ και ἐκάλπα-
ζεν ἐπάνω και κάτω, μέσα στὸ σπίτι
και ἔξω στὸν δρόμον.
— Πρόσεχε, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
τοῦ ἐφώναζεν ἡ θεία του ἀπὸ τὸ παρά-
θυρον, ὅταν ἔβλεπε τὸν μικρὸν ἰπέα
νά ὑποκρίνεταί ὅτι δαμάζει ἀληθινὸ ἄ-
γριο ἄλογο, και νά κάμῃ μαγιώδη πη-
δήματα.
Αὐτὴ ἡ φιλοπόλεμος ὀρμὴ τοῦ μικροῦ
ἠῦξανε μετὰ τὸν καιρὸν τόσο πολὺ, ὥστε,
ὅταν ἦτο δέκα ἐτῶν, ὄλον τὸ ἐφιππον
εἰς μαστοῦνια και καλάμια ἱππικῶν
τῶν παιδιῶν τοῦ χωριοῦ Μοντρέιγ, τὸν
διώρισεν ἀρχιστράτηγον. Ὁ ἀρχιστρά-
τηγος ἐδικαίωσε τὴν ἐκλογὴν τῶν συ-
στρατιωτῶν του, διότι ἀμέσως ἔκαμνε
ἔφοδον ἐναντίον τῶν παιδικῶν θαλάγγ-
ων ἐνὸς γειτονικοῦ χωριοῦ, και τὰς ἔ-
τρέψεν εἰς φυγὴν τρεῖς φορές ἐντὸς μι-
ᾶς και τῆς αὐτῆς ἡμέρας, — ἐκυριεῖσεν
ὄλες τὰς φωλιτῆσας μετὰ τὰ σπουριγιάκια,
ὅσας ἦρυν εἰς τὰ περίχωρα, και ἐπέρα-
σε τρέγοντας τὸ βῆμα τοῦ χειμάρρου
ποῦ ἐγύριζε τὸν νερόμυλον.
Ἀλλὰ τὰς νύκτας συχνὰ διαδέχονται
αἱ ἡτταί. Καί αὐτὸς ὁ Μέγας Ναπολέ-
ων, ὁ νικῆσας εἰς τὸσας μάχας, ἠττήθη
εἰς τὸ Βατερλώ.
Ἐτυχε μίαν ἡμέραν ὁ στρατὸς τοῦ
Λάζαρου νά εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος εἰς τὰς
ἠνωμένας στρατιάς δύο χωριῶν.
— Ἐμπρός, παληκάρια μου! ἐφώ-
ναξεν ὁ ἀρχιστράτηγος.
Και ἐγρηπὴ ὀφθαλμοῦ ἔξωσε τὸ ξυλέ-
νιο σπαθί τοῦ, ἐφόρεσε τὸ χαρτεῖνον κρά-
νος του, ποῦ ἦτο στολισμένον μετὰ πτερά
ἀπὸ τὴν οὐραν πετεινοῦ, ἐκαβαλλίκευσε
τὴν μαγκοῦραν του, και ὤρμησε μαγιώ-
δως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ, μετὰ
τὴν βίαν ποῦ εἶχε νά πολεμήσῃ, δὲν πα-
ρετήρησεν ὅτι εἶχε προχωρήσῃ μόνος
του, χωρὶς νά δώσῃ καιρὸν εἰς τοὺς συν-
τρόφους του νά παραταχθοῦν πρὸς μά-
χην. Κατ' ἀρχάς, ἡ ἐχθρική προφυλα-
κὴ τὰ ἔχασε και ὑπεχώρησε λιγάκι, ἔ-
πειτα ὁμοίως, σύσσωμον τὸ ἐχθρικὸν ἱπ-
πικὸν ἐπέτεθη ἐναντίον του. Δύο θωρα-
κοφόροι ἐπέξυσαν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῶν
ψευτοῶλογα κ' ἐπίασαν τὸ ἄλογο τοῦ
στρατηγοῦ Λάζαρου, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μί-
αν και ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν
κάτω λοιπὸν ὁ στρατηγός. Ὀκτώ ἢ

δέκα ἄλλοι τοῦ ἐκοιμάτισαν τὸ χαρτε-
ῖνον κράνος, δύο ἢ τρεῖς τοῦ ἀπέσπασαν
τὸ σπαθί ἀπὸ τὰ χέρια, οἱ ἄλλοι τὸν
ἐπίασαν ἀπὸ τὰ πόδια, και ἔτσι τὸν ἤγ-
μαλώτισαν. Οἱ στρατιωτῆαί του, βλέ-
ποντες τί ἐπαθῖν ὁ στρατηγός, τὸ ἔβα-
λαν στὰ πόδια, και ἡ μάχη ἐχάθη.
Δὲν περιγράφεται ἡ λύπη και ὁ θυ-
μὸς τοῦ νικημένου ἡρώος μας! Ὅταν
ἡ θεία του ἐπῆγε νά τὸν περιμαζέψῃ
ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, τὸν ἤρε
κλαίοντα και ὀδυρόμενον ἀπὸ τὸ πῆγμα
τοῦ ὅταν τὸν ἔβαλε στὸ κρεβάτιον του
νά ἡσυχάσῃ, αὐτὸς ἔκλαιεν ἀκόμη. Ἡ-
σθῆνησεν ἀπὸ τὸ κακό του, και πολλὰς
φορὰς ἐπαραμιλοῦσε τὴν γυναῖκα κ' ἐφώ-
ναζε: Ἐμπρός, ἀνάνδροι! ζήτω τὸ χω-
ριό μας! . . . Μάρς!
Ἐπέρασεν ὁμοίως τὰ χρόνια, και ἤλ-
θε τὸ 1789, ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων πο-
λιτικῶν μεταβολῶν εἰς τὴν Γαλλίαν.
Ὁ Λάζαρος δὲν ἦτο πλέον ὁ μικρὸς ἡ-
ρώος ποῦ ἐκαβαλλίκευε μαγκοῦρες, ἦτο
ὄραιος και ρωμαλέος νέος. Χωρὶς ν
ἀναγκαισθῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς καλῆς
θείας του Μάρθας, ἐπῆγε και κατ' ἐ-
χθρὴ στρατιωτῆς.
Μετ' ὀλίγον ἐγίνε λοχίας, και τόσο
γρήγορα προώδευσεν, τόσο ἔξοχα ἦσαν
τὰ ἀνδραγαθήματά του, ὥστε μετὰ δύο
ἢ τρία ἔτη ἐφθασε νά γίνῃ — τί νομί-
ζετε; Λοχαγός; συνταγματάρχης! Ὅ-
χι! Ὁ Λάζαρος, ὁ υἱὸς τοῦ μαγειροῦ,
ὁ ἀνεψιὸς τῆς χωρικής ὀπωροπώλιδος,
ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ. Δὲν
ἦτο πλέον στρατηγός μετὰ χαρτεῖνον κράνος
και ξυλίνον σπαθί, ἀλλὰ στρατηγός ἀ-
ληθινὸς μετὰ στολὴν χρυσοκοντημένην, με-
τὰ χρυσοῦς ἐπωμίδας και μετὰ μεγάλο τρι-
καντὸ καπέλλο, — στρατηγός και ἀρ-
χηγός μεγάλου στρατιωτικοῦ σώματος.
Ὅταν, μικροὶ μου φίλοι, ἀναγνώσετε
τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας και φθάσετε
εἰς τὰ συμβάντα τῆς τελευταίας δεκαε-
τηρίας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, θά
ἰδητε τὰ ἀνδραγαθήματα και τὰ πολε-
μικὰ ἔργα τοῦ στρατηγοῦ Λάζαρου Χός.
Ἀλλ' ὁ βαθμὸς του και τῆς τύχης
ἡ εὐνοία δὲν ἐφοῦσκωσαν τὸ πνεῦμα του
μετὰ ὑπερφάνειαν. Ὁ Λάζαρος ἔμεινε
πάντοτε καλὸς και μετριόφρων, ὅπως
τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔμεινε εἰς τῆς θείας του.
Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐκαμνε ἐπιθεωρη-
σιν τῶν ταγμάτων του ἐπὶ τῆς πλατείας
τοῦ χωριοῦ Μοντρέιγ, ἔξαφνα ἠνοιξεν
ἕνα παραθύριον και ἐπρόβαλεν ἐκεῖ μία
γυναῖκα. Βλέπει αὐτὴ τὸν Λάζαρον, ὁ
ὁποῖος ἐκάλπαζε μετὰ τὸν πολεμικὸν ἱπ-
πον του ἐνώπιον τῆς στρατιωτικῆς παρα-
τάξεως, και τοῦ φωνάζει, ὅπως ἐφώναζε
πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια:
— Πρόσεχε, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
Ἦτον ἡ καλὴ Μάρθα. Καί ἐκεῖ κον-
τὰ ἐστῆκετο ἕνας γέρος, ὁ πρῶτος μά-
γειρος τῶν Βερσαλλιδῶν, ὁ ὁποῖος περι-

χαρῆς ἔλεγεν εἰς τοὺς παρισταμένους:
— "Αχ! και νά ξεύρατε τί ἐτράθηξα,
ὅταν ἦτο παιδί! Φαντασθῆτε! ἦτον ἔφη
χρόνιον και δὲν ἐγνοίωθε οὐτε πῶς ξα-
φρίζουν τὸ βραστό!
ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑ ΟΠΛΑ

Μίαν φορὰν ὁ Σαμαὴλ Φούτ, ὁ διά-
σημος Ἀγγλὸς ἠθοποιὸς τοῦ δεκάτου
ὀγδόου αἰῶνος, ἦτο καλεσμένος εἰς ἐπί-
σημον γεῦμα. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἤλθον
εἰς λόγους μετ' ἕνα νιαρὸν εὐπατρίδην,
ὁ ὁποῖος ἐπέμνε νά περᾶξῃ τὸν Φούτ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ... ΜΠΕΚΑΤΣΑ

Διήγημα εἰς τέσσαρα εἰκόνας χωρὶς λέξεις.

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο θερμός ήλιος του Ιουνίου ετόξευε τὰς ακτίνας του εἰς τὸν ἀσπρον κωνορτώδη δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς ἐπρόβαινεν εἰς μᾶκρος, μιλία ὀλόκληρα εἰς τὴν ὁμαλὴν ἐξοχὴν, χωρὶς σκιάν ἢ στέγασμα ποθεν. Ἐξάφνα ἐπέρασε τὸ ἀμάξι ἐνὸς γυρολόγου. Καθὼς ἐτραβοῦσε τὸν δρόμον του, ἐσήκωσε νέφος ἀπὸ σκόνην, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκατακάθιζε, παρὰ μόνον ὅταν ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς ἐγέρσεώς του ἐγίνετο ἀόρατος.

Δὲν εἶχε προφθᾶσῃ λοιπὸν νὰ πῆσῃ ἡ σκόνη, ὅταν μίαν μικρὰ θύρα ἠγοίχθη, θύρα τοῦ τοίχου μετὰ τὰ κόκκινα τοῦβλα, εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ δρόμου, καὶ ἐγγῆκαν ἀπὸ τὸν κήπον αἱ ἐπτὰ δεσποινίδες Μάρσαλ. Ἐκλείσαν τὴν θύραν καί, μετὰ ὕψος σοβαρῶς ἀποφασιστικόν, ἐπροχώρησαν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον.

Ἐβάδισαν κατ' εὐθείαν ἡμισυ μίλιον περίπου, ἔπειτα ἐστρεψάν καὶ διεθῆσαν μίαν καμάραν, καὶ κατόπιν ἐπέρασαν μέσα ἀπὸ δύο χωράφια. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δευτέρου, ἡ γῆ ἐχαμήλωνε, τὸν κατήφορον, ἕως μίαν μικρὰν κοιλάδα, ἡ ὁποία ἦτο γεμάτη ἀπὸ δάσος ὄξυων καὶ ἀπὸ πυκνὰ χαμοκλάδα.

« Αἱ ἐπτὰ δεσποινίδες... » (Σελ. 8, στήλ. α.)

Τὰ δένδρα ἦσαν μεγάλα καὶ γέρινα, τὸ ἔδαφος ἦτο στρωμένον μετὰ καλὴν τάπητα ἀπὸ τὰ φύλλα που ἐπεφταν χρόνον μετὰ τὸν χρόνον, καὶ ὅλον τὸ μέρος ἐκαίνο ἐφαίνετο μαγευτικὰ δροσερὸν καὶ εὐχάριστον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀντηλιαν καὶ τὴν σκόνην τοῦ δρόμου. Εἰς τὸ μέσον τῆς λόγμης, αἱ ἐπτὰ ἀδελφαὶ ἐστάθησαν καὶ ἐκάθησαν κυκλικῶς κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην ὄξυαν μετὰ ἀπλωτὰ κλαδιά, ἀλλὰ ἦσαν παραπολύ ζεσταμέναι καὶ σκονισμέναι ὥστε ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τὴν συνομιλίαν.

Ἐφοροῦσαν, καὶ αἱ ἐπτὰ, ἴσιες ποδιές

ἀπὸ σκοῦρο λινὸ, καὶ μεγάλα σκουφώματα διὰ τὸν ἥλιον, καθὼς αὐτὰ που φοροῦν οἱ χορτοθερισταί. Τὰ ἐβάλαν, ἅμα ἐκάθησαν, καὶ ἐφάνησαν τὰ μαλλιά των, τὰ ὁποῖα, τὸ κάθε κορίτσι, τὰ εἶχε κτενισμένα ἴσια πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ πλεγμένα εἰς μίαν μακρὰν χονδρὴν πλεξούδα, μετὰ μίαν κορδέλλαν εἰς τὴν ἄκρην.

Ἡ Δωροθέα, ἡ μεγαλύτερα, ἦτο κορίτσι ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν. Δὲν ἦτο ὡραία, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της, μετὰ τὰ γαλὰν μάτια του καὶ τὸ ἰδιάζον ἐκαίνο ζεστὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, που στέκει μετὰ καταστανόκκινα μαλλιά, εἶχε πολὺ τὸ ἐλκυστικόν. Αὐτὴ ἦτον ἡ ἀρχηγία τοῦ ἀνευ μητρὸς στρατεύματος, καὶ μέχρι τινὸς βαθμοῦ διευθύντρια ὅλου τοῦ σπιτικοῦ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκομῆ που εἶχεν ἀποθάνῃ ἡ μητέρα της, πρὸ ἑπταετίας. Ὁ κ. Μάρσαλ κατὰ τὸ πλεῖστον ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι ταξιδεύων εἰς ξένα μέρη, καὶ σπανίως ἀνεκατεῦτο εἰς τὸν βίον τῶν θυγατέρων του, ἐν μέρει μὲν ἀπὸ φυσικὴν ἀκηρίαν, ἐν μέρει δὲ διότι ἐσκέπτετο ὅτι, ἀφοῦ εἶχον αἱ θυγατέρες του δασκάλισαν εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς, αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε περισσότερον νὰ κάμῃ. Δι' αὐτὸ ἡ θέλησις τῆς Δωροθέας ἦτο νόμος, αἱ μικρότεραί ἐνόμιζον φυσικὸν τὸ νὰ τὴν ὕπακούουν, καί, μολοντί ἡ ἐξαφανικὴ ἀνταρσία δὲν ἦτο ἀσύνηθες πρᾶγμα εἰς ἐκείνην τὴν οἰκογένειαν, αἱ ἀντάρτιδες πάντοτε ἐπέστρεφαν εἰς τὴν πειθαρχίαν, καὶ

ἄλλοίμονον εἰς τὸν ἀπ' ἑξῶ που θὰ ἐδοκίμαζε νὰ τῆς ἀντιμιλήσῃ! — ὅπως διάφοροι συγγενεῖς των τὸ ἔκαμαν καὶ ἐγγῆκαν μετανοημένοι...

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴν ἤρχετο ἡ Μαριωρῆ, ἡ πιστὴ βοηθὸς καὶ θαυμάστριά της, «κοντὴ στο ἀνάστημα καὶ μακρὰ στή γλῶσσα», ὅπως ἔλεγε δι' αὐτὴν κάποιος ἐξαδελφῆ.

Ἡ τρίτη ἦτο ἡ Ἐβελίνα, ἡ καλλονὴ τῆς οἰκογενείας, ἡ μόνη που εἶχε μαλλιά μετὰ χρῶμα «τῆς προκοπῆς», — ὅπως ὁμοφώνως ἀπεφαινότο αἱ ἀδελφαὶ της. Ἦσαν πραγματικῶς χρυσόξανθα,

καὶ ἐκυμάτιζαν σγουρὰ ὀλόγουρα στὸ πρόσωπόν της, ὅταν τῆς ἐπετρέπετο νὰ τα ἀφίη ἀπλεκτά, (τὸ ὁποῖον δὲν συνέβαινε πολὺ συχνά, καθότι ἡ Δωροθέα ἐθεωροῦσε τὰς πλεξούδας ὡς περισσότερον καθὼς-πρέπει). Ἦτο δὲ ἡ Ἐβελίνα μᾶλλον ματαιόδοξος καὶ μᾶλλον ὀκνηρά, ἀλλὰ πολὺ ἀγαθῆς ψυχῆς κορίτσι, ὅταν δὲν ἐπρόκειτο νὰ παρακοπίασῃ.

Ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία ἦτο δώδεκα ἐτῶν, ἦτο, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀδελφῶν της, ἡ χειρότερα τῆς οἰκογενείας, διότι εὐκόλα ἐπηρεάζετο, ἦτο κάπως κλασιάρικα, καὶ ἤθελε, μετὰ κάθε τρόπον, νὰ τα ἔχῃ πάντοτε καλὰ μετὰ ὅλους τοῦ σπιτιοῦ, — καὶ αὐτὴ ἡ προθυμία της τὴν ἔκαμνε ἐνίοτε νὰ μὴ εἶνε τελειῶς φιλαλήθης.

Ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα, τὰ δύο ἀγοροκόριττα, ἦσαν ἀχώριστοι πάντοτε μαζί! Ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἦτο προικισμένη μετὰ πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὰς πρεσβυτέρας ἀδελφάς της, καὶ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ κυβερνηθῇ, διότι πᾶσα ἀντίστασις πρὸς τὴν θέλησίν της ἀνέπτυσε τόσον πείσμα καὶ ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ αὐθάδειαν ἐκ μέρους της, ποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατανηκθῶν ἅμα παρουσιάζοντο.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἦτο ἐξυπνον καὶ ἀνοικτόκαρδο κορίτσι ἐννέα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκύτταζε πῶς νὰ διασκεδάξῃ μετὰ τὸ κάθε πρᾶγμα.

Ἡ Οὐίνιφρεδ ἦτον ἡ ἀγαπημένη ὄλων, — ἕνα χαδιάρικο κοριτσάκι, καλὸ ὅσον φαντασθῆτε, ποῦ του ἄρεσε νὰ το χαϊδεύουν, ὅταν ἡ Δωροθέα δὲν ἦτο κοντά, μολοντί καὶ αὐτὴ ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία αὐστηρῶς κατεδίκαζε τὴν ἐπιδεικτικὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης, — διότι, ἔλεγε, φαίνεται τόσον «προσποιημένη» ἡ τοιοῦτου εἶδους ἀγάπη — ἦτο γνωστὸν ὅτι πολλὰς φορὰς ἐπαίριε τὴν ἀδελφοῦλαν της στὰ γόνατά της.

Ἦσαν δὲ καὶ αἱ ἐπτὰ ἀγαπημέναι εἰς τὸ ἔπακρον μετὰξὺ των, καὶ ἡ ἀποκλειστικότης, ἡ ὁποία βασιλεῦει εἰς πλείστας μεγάλας οἰκογενείας, ἦτο ἡξυμένη καὶ μεγαλωμένη εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μάρσαλ ἀπὸ τὴν μεγάλην τὴν ἐπιφυλακτικὴν καὶ ξηνοφοβίαν. Ἄμα ὅμως ἔμειναν μόναι των, δὲν ἔμποροῦσαν πολλὴν ὄραν νὰ καθήσουν εἰς τὴν ἡσυχίαν των.

— Διψῶ τόσο παλὺ! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, ἀφοῦ ἐκάθησαν χωρὶς νὰ ὀμιλήσουν ὀλίγας στιγμάς.

— Ὅταν διψᾷς, νὰ κάμνης ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ ὀμιλήσῃς, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἰδίως, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τίποτε γιὰ νὰ πῆς.

— Ἄς μας ἀφίνες νὰ κάμωμε τὸ συμβούλιον μέσα στὸ σπίτι, παρὰ ποῦ μας ἔσυρες ἐδῶ πέρα... ἄρχισε πάλιν ἡ Ἐλεονώρα.

Ἄλλὰ ἡ Ἐβελίνα τῆς ἐσταμάτησε τὴν μουρμούραν μετὰ μίαν μεγάλην φράουσαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔβαλε στὸ στόμα.

— Τί καλά, ποῦ τῆς ἄρεσει τῆς Ἐβελίνας ὄλο καὶ νὰ τρώγῃ! εἶπεν ἡ Μαριάννα, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἐμοίραζε τὴν προμήθειαν, ποῦ εἶχε κουβαλήσῃ μέσα στὸ καλάθι της. Αὐτὸ τὴν κάμνει καὶ συλλογίζεται τί πρᾶγμα χρειάζεται τὴν ὄρα που τρέπει.

— Οἱ Σπαρτιάται... εἶπεν ἡ Δωροθέα, ἀποκρούουσα μετὰ ὑπερηφάνειαν τὴν φράουλάν της.

— Ἄ! ἀφισέ μας ἡσυχες καὶ σὺ μετὰ τὸς Σπαρτιάτας σου! ἐφώνασεν ἡ Ἰσαβέλλα. Κι' αὐτοὶ τα ἐπαίριον τὰ καλὰ πρᾶγματα, ἅμα ἔμποροῦσαν νὰ τα πάρουν, χωρὶς νὰ τοὺς πιάσουν!

— Δὲν θὰ μας διαβάσῃς λοιπὸν τὸ γράμμα τοῦ πατέρα; — παρενόη λέγουσα ἡ Μαριωρῆ, διότι, ὅσάκις ἡ Δωροθέα ἐπαίριε φῶραν μετὰ τοὺς Σπαρτιάτας, τοὺς ὁποίους μίαν ἡμέραν τυχαίως εἶχεν ἀνακαλύψῃ εἰς ἕνα βιβλίον, ὅλη ἡ λοιπὴ οἰκογένεια συνησπίζετο διὰ νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας της.

Ἡ Δωροθέα ἐβάλεν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπην της, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐπάνω στὰ φύλλα καθισμένες καὶ ἐξαπλωμένες, ἐπρόσεξαν ν' ἀκούσουν μετὰ ἀπληστίαν. Ἐγνώριζαν μὲν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' ὑπεχρεώθησαν νὰ συγκρατήσουν τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν παραγῆν των, διότι ἡ Δωροθέα ἀπεφάνθη ὅτι τέτοιο σπουδαῖον ζήτημα δὲν ἔμποροῦσε προπάντως νὰ συζητηθῇ παρὰ μόνον εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Καὶ τότε ἤρχισε καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Νέα Ὑόρκη»

«Φίλιππα κορίτσια, — Ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ κάτι νέα, τὰ ὁποῖα, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ σας ἐκπλήξουν, καὶ θὰ σας εὐχαριστήσουν. Ἐτοιμάζομαι νὰ σας δώσω μίαν νέαν μητέρα. Ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύομαι μετὰ μίαν κυρίαν, τὴν ὁποίαν πέρυσι ἐρωτογνώρισα, καὶ διὰ τὴν ξαναδῶ, ἤλθα πάλιν ἐδῶ ἐφέτος. (Ἐδ' ὀνομά της εἶνε Ἀλίκη Λη. Νομίζω πῶς εἶνε πολὺ καλὴ διὰ νὰ παραδέχεται νὰ ἔλθῃ μέσα σὲ τέτοιο ἄγριο σπιτικόν, ὡς ἐμᾶς, ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἄλοτε διηθῆνε παρθεναγωγεῖον, ἡ Ἀλίκη δὲν μας φοβάται. Μῆλα ταῦτα, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν τὸς καλὸς τρόπος στὴν συντροφίαν μας. Γνωρίζω ὅτι ὅλες σας θὰ τὴν ἀγαπήσετε μετὰ τὴν καρδιά σας, ἅμα τὴν ἰδίη. Σὰς ἐσωκλείω ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν «και-

νούρια μαμμά σας» καὶ θὰ μου ἄρεσε πολὺ νὰ τῆς ἀπαντήσετε. Ἐσωκλείω ἐπίσης τὴν φωτογραφίαν της. Πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας αὐριον, καὶ θὰ ἔλθωμεν στὸ σπίτι κατὰ τὸν Ὀκτώβριον ἢ τὸν Νοέμβριον. Ἡ κυρία Ράιτ καλὰ θὰ κάμῃ νὰ πάρῃ διὰ τὸ σπίτι ὅ, τι χρειάζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ ἐπιπλα καὶ τέτοια, καὶ κατόπιν ἡ νέα κυρία τῆς εἰμφορῆ νὰ ἐπιπλώσῃ καὶ νὰ σιγαρίσῃ, ὅπως αὐτὴ θέλει, ὅταν ἔλθῃ. Ἐδῶ κάμνει παραπολλὴ ζέστη γιὰ νὰ μείνωμεν, δι' αὐτὸ ἀναχωροῦμεν διὰ τὰ βουνά, μετὰ εὐθὺς τὸ «στεφανώμα» ἂν δὲν ἦτον αὐτὴ ἡ ἀνυπόφορος ζέστη, θὰ εἶ-

— Τί κρίμα, ποῦ ἐλησμόνησε ὁ μπαμπᾶς νὰ ἐσωκλείσῃ τὴν φωτογραφίαν της! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα. Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε νὰ τὴν ἔβλεπα. τί λογῆς εἶνε.

— Δὲν μου φαίνεται τὸ γράμμα της πολὺ αἰσιόδοξον, παρετήρησεν ἡ Δωροθέα, μετὰ συνήθως ἕως ἐνῶ τὸ ἄπλονον διὰ νὰ το ξεκαρῶσῃ ἐπάνω στὰ γόνατά της.

— Τί καλὸ βλέπετε στὸ γράμμα; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Κ' ἐσύ, τί φρονεῖς, Μαριωρῆ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρῆ μετὰ δισταγμὸν. Σὰν νὰ μὴν το χωρῆ τὸ κεφάλι μου, ὅτι ὁ πατέρας πρόκειται νὰ παντρευθῇ.

— Εἶνε παντρεμμένος! διώρθωσεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἦτο ἐξηπλωμένη προῦμυτα, καὶ ἔκαμνε μετὰ τὰ χέρια της σωρὸν τὰ μαυρωτὰ φύλλα.

— Βέβαια, εἶνε! ἐφώνασεν ἡ Ἐβελίνα, καὶ ἀνεκάθησεν εἰς τὴν θέσιν της ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἐκπλήξιν.

— Ὅχι! ἀντέλεξεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ αὐριον παντρεύεται... ἔτσι λέγει ὁ ἴδιος.

— Ἐπρόκειτο νὰ στεφανωθῇ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποῦ μας ἔγραψε, καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν καμμίαν χρονολογίαν εἰς τὸ γράμμα του, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἐπέρασαν πολλὰς ἐβδομάδας ἀπὸ τότε, — εἶπεν ἡ Δωροθέα. Ἐκτὸς τούτου, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐκουβαλοῦσε τὸ γράμμα στὴν τσέπην του ἡμερᾶς ὀλόκληρης, ἀφοῦ τὸ ἔγραψε. Τὸν ξεύρωμε δὰ, τὸν πατέρα μας, πάντοτε λησιμονεῖ νὰ ρίξῃ τὰ γράμματά του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Ἐνωρίτερα εἰδήσεις μου. «Ὁ ἀφωσιωμένος σας Πατέρας»

— Λοιπὸν... ἤρχισεν ἡ Ἐλεονώρα. Ἄλλὰ ἡ Δωροθέα ἐσήκωσεν ὑψηλὰ τὸ χερί της.

— Θὰ διαβάσωμε τὸ γράμμα της πρῶτα! εἶπε, καὶ ἐξηκολούθησεν.

«Φίλιππα μου τέκνα, — Διότι τέκνα μου θὰ εἴσθε, ὅταν θὰ λάβετε τὴν ἐπιστολήν μου. Ἦθελα νὰ σας γράψω, ἀκριβῶς διὰ νὰ σας εἰπῶ πόσον χαίρω, διότι θὰ εἶμαι ἰδικὴ σας καὶ σεῖς ἰδικὰ μου. Αἰσθάνομαι στὴν καρδιά μου ὡς νὰ σας ἐγνώριζα κι' ὅλας ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ πατέρα σας, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι μας θὰ ζήσωμεν μαζί πολὺ εὐτυχεῖς. Ὁ πατέρας σας εἶνε τόσο καλὸς καὶ εὐμενῆς δι' ἐμᾶς, — ἀλλὰ, ἂν ἀρχίσω νὰ σας εἰπῶ γι' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα, δὲν θὰ τελειώσω ποτέ. καὶ ἔχω ἀκόμη τόσα πρᾶγματα νὰ κάμω ἕως αὐριον τὸ πρῶτον! Ἦθελα νὰ ἤρχομθα ἐνωρίτερα στὸ σπίτι, διότι λαχταρῶ νὰ σας ἰδῶ ὅλες, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν. Ἄλλὰ

καὶ τὴν μέλλουσαν συμβίωσίν μας, ἀγαπητὰ μου κοριτσάκια. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου ἐστῆλατε τὰς φωτογραφίας σας, διότι ὁ πατέρας σας δὲν ἔχει καμμίαν μαζί του. Τώρα ἀναγκάζομαι νὰ σταματήσω ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ γρήγορα θὰ σας ξαναγράψω. Μετὰ πολλὰ-πολλὰ φιλιὰ, καὶ πολλὴν ἀγάπην,

«Ἡ τρυφερῶς ἀφωσιωμένη σας Ἀλίκη Λη.»

— Τί κρίμα, ποῦ ἐλησμόνησε ὁ μπαμπᾶς νὰ ἐσωκλείσῃ τὴν φωτογραφίαν της! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα. Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε νὰ τὴν ἔβλεπα. τί λογῆς εἶνε.

— Δὲν μου φαίνεται τὸ γράμμα της πολὺ αἰσιόδοξον, παρετήρησεν ἡ Δωροθέα, μετὰ συνήθως ἕως ἐνῶ τὸ ἄπλονον διὰ νὰ το ξεκαρῶσῃ ἐπάνω στὰ γόνατά της.

— Τί καλὸ βλέπετε στὸ γράμμα; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Κ' ἐσύ, τί φρονεῖς, Μαριωρῆ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρῆ μετὰ δισταγμὸν. Σὰν νὰ μὴν το χωρῆ τὸ κεφάλι μου, ὅτι ὁ πατέρας πρόκειται νὰ παντρευθῇ.

— Εἶνε παντρεμμένος! διώρθωσεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἦτο ἐξηπλωμένη προῦμυτα, καὶ ἔκαμνε μετὰ τὰ χέρια της σωρὸν τὰ μαυρωτὰ φύλλα.

— Βέβαια, εἶνε! ἐφώνασεν ἡ Ἐβελίνα, καὶ ἀνεκάθησεν εἰς τὴν θέσιν της ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἐκπλήξιν.

— Ὅχι! ἀντέλεξεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ αὐριον παντρεύεται... ἔτσι λέγει ὁ ἴδιος.

— Ἐπρόκειτο νὰ στεφανωθῇ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποῦ μας ἔγραψε, καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν καμμίαν χρονολογίαν εἰς τὸ γράμμα του, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἐπέρασαν πολλὰς ἐβδομάδας ἀπὸ τότε, — εἶπεν ἡ Δωροθέα. Ἐκτὸς τούτου, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐκουβαλοῦσε τὸ γράμμα στὴν τσέπην του ἡμερᾶς ὀλόκληρης, ἀφοῦ τὸ ἔγραψε. Τὸν ξεύρωμε δὰ, τὸν πατέρα μας, πάντοτε λησιμονεῖ νὰ ρίξῃ τὰ γράμματά του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

« ἤρχισε καὶ ἀνέγνωσε... » (Σελ. 9, στήλ. α.)

Ο παρών Οδηγός καταργεί πάντα προηγούμενον

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Παε συνδρομητής της «Διαπλάσεως των Παίδων», επιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰ γνωσθῇ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ ἑξῆς κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὀδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφῆται ἐκαστοτὲ μετὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

1.—Πᾶς συνδρομητής τῆς «Διαπλάσεως» ἢ ἀδελφὸς συνδρομητοῦ, διὰ νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, — Ἀλληλογραφίαν, Διαγωνισμοῦ, Μικρὰ Μυστικά κτλ. — πρέπει ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ ἔχη ψευδώνυμον. 2.—Ὡς δικαίωμα ψευδώνυμου, ὀφείλει τις νὰ πληρῶνῃ χωριστὰ δραχμὴν 1 (οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. 1) κατ' ἔτος. Ἡ τοι, ληγοῦσιν τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς τοῦ δικαιούχου, καταργεῖται καὶ τὸ ψευδώνυμον του, ὥστε διὰ τὸ ἔχῃ καὶ πάλιν, ὅταν θάνατος τὴν συνδρομὴν, πρέπει νὰ θανατώσῃ καὶ τὸ ἐτήσιον δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου. 3.—Ληγοῦσιν τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς, καταργοῦνται ἐπίσης καὶ τὰ ψευδώνυμα τῶν δικαιούχων ἀδελφῶν τοῦ συνδρομητοῦ. Ἐπομένως ἐκαστος ἐξ αὐτῶν χωριστὰ πρέπει ἐπίσης νὰ θανατώσῃ τὸ δικαίωμά του, καταβάλλων 1 δραχμὴν ἢ 1 φράγκον. 4.—Οἱ τρίμηνοι καὶ οἱ εξαμήνοι συνδρομηταί, πληρόντες 1 δραχμὴν ἢ φράγκον διὰ ψευδώνυμον, δικαιούνται νὰ τοῦ ἔχουν κατ' ἄλλον τὸ τρίτον ἔτος τῆς «Διαπλάσεως» ἐφ' ὅσον ἀνανεῶσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν. Ἐάν θμως ἐντὸς 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν λήξιν τῆς τριμήνου ἢ εξαμήνου συνδρομῆς, δὲν τὴν ἀνανεώσῃ, τότε χάνουν τὸ ψευδώνυμον τῶν, καὶ διὰ νὰ τὸ ἐπανακτήσῃν πρέπει νὰ πληρώσῃν ἐκ νέου δικαίωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1.—Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευμένων Παιδικῶν Πνευματικῶν, εἶνε ἀναθεμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Ἐκαστος δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνευματικὰ, ἐφ' ὃν ἡ Διάπλασις ἐκλέγει τὰ καταλλιλότερα, ἐκ τούτων δὲ δημοσιεύει διὰ κλήρου δὴ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. 2.—Τὰ Παιδικὰ Πνευματα πρέπει νὰ γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς. Ἄνωθεν πρέπει νὰ ἐπιγραφῶνται: Παιδικὰ Πνευματα, στέλλόμενα πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ Διαπλάσει ὑπὸ τοῦ δεῖναι (ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ) Πρέπει δὲ νὰ εἶνε ἔργα πρωτότυπα τοῦ στέλλοντος ἀ δημοσίευσται, καὶ ὄχι ἀντιγραφαὶ ἐξ ἄλλων, δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἢ ἀλλοῦ. 3.—Ὡς πρὸς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, καὶ τούτων ἡ σύνταξις εἶνε ἀποκλειστικῶς ἀναθεμένη εἰς τοὺς συνδρομητάς, ὡς ἐξῆς: Κατ' ἔτος προκηρύσσονται δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, συμφώνως πρὸς τοὺς ἄνω, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐκαστοε εἰς τὴν σχετικὴν Προκήρυξιν. Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις αἱ βραβεύονται ἢ ὁποῦδήποτε διατρέπουσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους, δημοσιεύονται ὅλγουν κατ' ὅλην ἐξῆς τὴν «Διαπλάσειν», ἀποκλείονται δὲ πᾶσαι αἱ δευτερεύουσαι, αἱ μὴ κρινόμεναι ἀξίαι δημοσίευσαι, καθὼς καὶ αἱ μὴ στέλλόμεναι κατὰ τὸν Διαγωνισμὸν. 4.—Ἐκτὸς τοῦ ἐγκρινόμενου Παιδικοῦ Πνεύματος, τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς βραβευομένων (Διηγήματα, Ποιήματα, Μετοφράσεις κτλ.) οἱ συνδρομηταί τῆς Διαπλάσεως οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ δημοσιεύσῃν εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΛΥΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

1.—Ἡ «Διάπλασις» προτελεῖ κατ' ἔτος τρεῖς Διαγωνισμοὺς πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευμένων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἧτοι ἕνα Διαγωνισμὸν Ἀλύσεων κατὰ τετραμήνιον. 2.—Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: α'.—Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν υπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις 11 ἐτῶν συμπεληρωμένων. β'.—Εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν υπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν συμπεληρωμένων. γ'.—Εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ δὲν σημειοῦν τυχόν τὴν ἡλικίαν των. 3.—Συνδρομητής, σημειῶν ψευδὴ ἡλικίαν διὰ νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν Τάξιν τὴν ὅποιαν θὰ ἤθελεν αὐτός, ἐάν ἀνακαλυφθῇ, ἀποκλείεται ὀντελῶς τοῦ Διαγωνισμοῦ. 4.—Ὁ συνδρομητής, ὅταν δὲν θέλῃ νὰ δημοσιῇ αὐτός, δύναται νὰ παραγορήσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἕνα ἡμίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, δύο ἀδελφία, συγχρότως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃν μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν Ἀλύσεων. 5.—Αἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐκαστοῦ φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ θῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶνε οὗται δέκται, καὶ ἧτις σημειοῦνται πάντοτε εἰς ἐκαστὸν φύλλον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφίδα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. 6.—Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων, οἱ εἰσὶν νὰ γράψωσιν τὴν λύσιν τῶν εἰς ἕνα ἡμίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, δύο ἀδελφία, συγχρότως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃν μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν Ἀλύσεων. 7.—Λύσεις, γραφόμεναι ἐπὶ ἄλλου χάρτου, ἐκτὸς τοῦ παρεχομένου αἰ' οὗτος ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, δὲν λαμβάνονται ὄν ὄφει. Ἐπίσης, ὅταν δύο ἢ περισσότερων φυλλαδίων Ἀλύσεις εἶνε γραμμέναι ἀπόσπας ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλον χάρτου, μόνον αἱ τοῦ εἰς τὸ φύλλον λογίζονται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται. 8.—Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαίτερου Χάρτου τῶν Ἀλύσεων γραμμέναι λύσεις, ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου με πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσότερων φυλλαδίων διαμίας, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἐάν ὁ λύτης εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ φράσῃν πρὶν παρελθῆναι τὴν προθεσμίαν τοῦ ἀρχαιτέρου φυλλαδίου. 9.—Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἐξῆς: α'.—Πρῶτον Βραβεῖον εἰς ἕκαστον Διαγωνισμὸν Ἀλύσεων λαμβάνονται τρεῖς ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων, ἧτοι ἅν εἰς ἐξ ἐκαστῆς τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλίων των. (Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται μόνον αἱ συμφωνοῦσαι κατ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευόμενας.) Ἐάν θμως δύο ἢ περισσότεροι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, διὰ Ἄ Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως, τυχὼν νὰ ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν

— Πρέπει, ἐννοεῖται, νὰ περιμενῶμεν πρῶτα νὰ δοῦμε, ἂν θὰ κάμῃ εὐτυχῆ τὸν πατέρα μας. — Κ' ἐμὰς! ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριωρῆ. Τάχα μητροῖα δὲν εἶνε; — Μητροῖα! ἀνεκράξεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ, καὶ ἤνοιξε μίαν πιθαμὴν τὸ στόμα της, ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν της. Μητροῖα μας λοιπὸν ἔχει αὐτῆ; (*Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ Β. Σ. Μπουκάιμ]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ζ Α Π Π Σ Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 8θον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων (186 μιλιμετρῶν τὸν 1904, φύλλ. 48 σελ. 382)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 89ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, εἰς ἕνα ἡμίαν ἢ δύο δημοσιευομένων εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 89ος Διαγωνισμὸς, πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶσιν, ὀφείλουσιν πρῶτον νὰ προηγουμένως ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Ἀλύσεων. Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὐρίσκατε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύσεων. Βραβεῖα θάπονιμθησῶν τὰ ὄρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια εὐρίσκατε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Β' ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

— Λέγει: αὐριο! ἐπέμεινε πάλιν ἡ Οὐίνιφρεδ. — Μὰ, ἐπὶ τέλους! δὲν καταλαβαίνεις πῶς... ἀρχίσεν ἡ Δωροθέα. Τὴν διεκόψεν ἄμως ἡ Μαριάννα. — Ὡ! μὴ γάνης ἀδυνα τὸν καιρὸ σου, γὰρ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃς στὴν Οὐίνιφρεδ. Εἶνε τέτοιος βλακωδότης!... καὶ ὁπωσδήποτε, ἐμεῖς καλά τὸ ἐννοοῦμεν, πῶς ἐκάμαμε καινούρια μαμμά. — Δὲν βλέπω, πῶς ἀπεφάσισεν ὁ πατέρας νὰ κάμῃ τέτοιον πρᾶγμα! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα. Ἐγὼ νομίζω πῶς πολὺ καλά ἤμαστέ ὅπως ἤμαστέ! — Ἰσως, ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὅποια δὲν ἄφινε μυθιστόρημα νὰ της πέσῃ στὰ χεῖράς της γιὰ νὰ τοῦ διαβάσῃ, καὶ τῆς ὅποιας αἰ περὶ τοῦ κόσμου γνώσεις ἐν γένει, ἐδασίζοντο εἰς τὰ ἀναγνωστικά της. Ἰσως... ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της ἡ ἐπῆγε νὰ τὸν εὔρη. — Μὴ λὸς ἀνοήσιες! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα ἐπιπληκτικῶς. Ἀπορῶ πῶς ἔμπορεῖς, κορίτσι πρᾶγμα, ν' ἔχεις τέτοιαις παληροῖδες! — Τότε, πρέπει νὰ ἦτο ὁ πατέρας ἐρωτημένος μαζὶ της. — Αὐτὸ δὲν γίνεται! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ὅλος τὸ χῶρος λέγει, πῶς ὁ πατέρας ἦτον ἐρωτημένος μετὰ τὴν μητέρα μας. — Ἐμπορεῖ πολὺ καλά νὰ εἶνε κανεὶς ἐρωτημένος καὶ ν' ἀγαπᾷ πολλὰ πρόσωπα μαζὶ, ἐξηγήσεν ἡ πολυμάθης Ἰβελίνα. — Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη ν' ἀγαπᾷ ἕνα ἄνθρωπον γιὰ νὰ τὸν πάρῃ. Δὲν κοιτᾷς τὴν Δωροθέα καὶ τὸν Ἐξωρτζῆ; Εἶνε στὰ μαχαίρια, καὶ ἄμως ὁ παρθεύει! — Αὐτὸ διαφέρει, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, με καταφρονητικὸν τόνον. Ἄν ὁ πατέρας μας εἶχε ἕνα ἄγγορι, δὲν θὰ ἤμουν ἐγὼ ἀναγκασμένη νὰ πάρω αὐτὸ τὸ ἐλαῖον παληροῦαίδο. — Ο Ἐξωρτζῆς ἦτον ὁ μοναχογιὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κ. Μάρσαλ. Ὁ πατέρας του εἶχεν ἀποθάνῃ, καὶ ὁ Ἐξωρτζῆς ἦτο ὁ μόνος συγγενῆς καὶ κληρονόμος τοῦ ὀνόματος τοῦ Μάρσαλ ἂν δὲν ἦσαν τὰ ἑπτὰ κορίτσια, αὐτὸς θὰ ἐκληρονομοῦσε καὶ τὸ μεγάλο ὑποστατικὸν τοῦ πατέρα των, τὸ Ἰλμφιλδ. Ἀγνωστον πῶς εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μυαλὸ τῆς Δωροθέας ἡ ἰδέα, ἀλλὰ ἦτο πεπεισμένη αὐτῆς ὅτι θὰ τὴν ἐσεφάρωναν μετὰ τὸν Ἐξωρτζῆ, ὅταν ἐμεγάλοναι, διὰ νὰ μὴν ἀποξενωθῇ ἐτελῶς τὸ ὑποστατικὸν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατέρα της. Ἦτο πολὺ δυστυχῆς ἡ Δωροθέα μετὰ τὴν ἰδέαν, διότι δὲν ἔμπορεῖσε νὰ τὸν υποφέρῃ, τὸν ἐξάδελφόν της, ἀλλὰ ἐνδύμειν ὅτι ἦτο καλὴν τῆς νὰ τὸν πάρῃ ἡ Ἰβελίνα τῆς εἶχε προσφερθῆ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ, ἀλλὰ

ἡ Δωροθέα δὲν ἐννοοῦσε νὰ δεγθῇ τὴν αὐτὴν θυσίαν ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς της. Δι' αὐτὸ, κατὰ κανόνα, τὰ κορίτσια ἀπέφυγαν ὅσον ἤμπορουσαν νὰ κάμουν λόγον δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τὸ ὅποῖον τόσον ἐστενοχωροῦσε τὴν μεγάλην τῶν ἀδελφῶν. — Λοιπὸν, παρετήρησεν ἡ Μαριωρῆ, ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ τοὺς περιμένωμεν νὰ ἔλθουν, καὶ τότε τοὺς ἐρωτοῦμεν τοὺς ἰδίους πῶς ἐγίνε τὸ συνσκεῖσον. — Ἐγὼ νομίζω ὅτι τὸ ἐκατάλαβα, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὅποια ἐν τῷ μεταξύ ἐμ' ἔλατοσέ τὴν ἐπιστολήν. Βλέπετε, ἡ μητέρα αὐτῆς τῆς δεσποινίδος Ἀἰ εἶχε σχολαίον ἄλλοτε ἐπομένως δὲν ἦτο πλούσια. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπίθανον ὅτι ἡ δεσποινὶς εἰργάζετο διὰ νὰ ζῆ, καὶ ἔχει τόσον ἀσθινῆ χαρακτήρα, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ νὰ τα βγάλῃ πέρα καὶ ὁ πατέρας, πῶς εἶνε πάντα τόσον πονηρικὸς καὶ καλὸς, τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐλυπήθη. — Καὶ πῶς το ἐραντάσθηκα ὅτι ἔχει αὐτὴ τόσον ἀσθινῆ χαρακτήρα; ἠρώτησέ με ἀπορίαν ἡ Μαριάννα. — Τὸ γράμμα της τὸ ἀποδεικνύει! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Νὰ το! ἐγασομέρησε πρὸς τὸν πολὺ μετὰ τὰς προετοιμασίας της καὶ αὐτὸ φανερώνει τὸν ἀσθινῆ χαρακτήρα. — Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ἀνεβάλλειν ἀπλῶς καὶ ὁ καθένας ἔμπορεῖ ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς καὶ νὰ ἔχη ἀδυναμίαν χαρακτήρος. — Μπᾶ! αὐτὸ κάνει συχνὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς! εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν ἔκαμνεν ἀμέσως ὅ,τι ἤμποροῦσε ν' ἀναβάλῃ διὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. — Ἐσύ, εἶσαι πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ καταλάβῃς αὐτὰ τὰ πρᾶγματα, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Πρέπει ἄμως νὰ σὰς πῶ ἀπὸ τὸ γράμμα της, αὐτὸ που δὲν μ' ἀρέσει καθόλου, εἶνε ὁ ἰσχυρισμὸς της ὅτι μας ἀγαπᾷ, ἐνῶ οὐτε μας εἶδε οὐτε μας ξεῖρει! — Τῆς εἶπε ὁ πατέρας, — παρετήρησε πάλιν ἡ Οὐίνιφρεδ. — Μὰ αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ ἐλαβῇ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μας ἀγαπήσῃ ἐν πῶ ἄμα! ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ἡ Δωροθέα. — Μὰ τότε, φαντάζεσαι δηλαδὴ πῶς δὲν εἶνε πολὺ καλὴ καὶ εὐγενῆ, καὶ πῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σχισιοθῶμεν ἡμεῖς γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσωμε; — εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἐνῶ ἔρριχνε μιὰ φουχτὰ ξηρὰ φύλλα ἐπάνω στὰ ξανθὰ μαλλιά της Ἰβελίνας. — Δὲν εἶπα αὐτὸ, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἐνῶ ἡ Ἰβελίνα ἐτίμιποῦσε τὴν Ἰσαβέλλαν καὶ μετὰ ἐκνηρὰ κινήματα ἐβγάλετο φύλλα ἀπὸ τὰ μαλλιά της.

βώς αριθμόν λύσεων, τότε τὸ Βραβεῖον ἀπο-
νέμεται διὰ πλήρου εἰς τὸν ἕνα.

6.—**Δεύτερον Βραβεῖον** λαμβάνουν ἑξ ἑκ-
τῶν διαγωνιζομένων, ἧτοι δύο ἐξ ἑκάστης τά-
ξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις
μετὰ τούς λαθόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον.

7.—**Τρίτον Βραβεῖον** λαμβάνουν ἕνεια ἐκ
τῶν διαγωνιζομένων, ἧτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τά-
ξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύ-
σεις μετὰ τούς λαθόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον.

8.—**Ἐπαιτιὸν** λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς
λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων,
τὰς ὅποιας εὗραν ὁ τελευταῖος τῶν λαθόντων
τὸ τρίτον βραβεῖον ἑξ ἑκάστης τάξεως.

9.—**Εὐσημιαν Μείλαν** λαμβάνουν οἱ ἔχοντες
ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν
λύσεων, τὰς ὅποιας εὗραν ὁ τελευταῖος τῶν
λαθόντων Ἐπαιτιὸν ἑξ ἑκάστης τάξεως.

10.—Οἱ λαθόντες εἰς προηγουμένους Διαγω-
νισμοὺς τῶν λύσεων ἐν οἰονδήποτε βραβεῖον
εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύναται
να διαγωνίζονται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτε-
ρον βραβεῖον, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτὸς
Διαγωνισμοῦ, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων των
τοῖς παρήχον τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κα-
τώτερον, οὐχὶ δὲ εἰς ἀνώτερον βραβεῖον ἐκεί-
νου, τὸ ὅποιον ἔλαβον ἄλλοτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1.—Δι λέγονται **Κυριακαὶ τῆς Διαπλά-
σεως** εἰς εἶδος **Διαγωνισμοῦ**. Δίδεται ὑπὸ τῆς
Διαπλάσεως μία Ἐρώτησις, εἰς τὴν ὅποιαν οἱ
φίλοι τῆς ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῶν ἐντὸς ὁρι-
σμένης προθεσμίας. Ἡ κρίσις τῶν ἀπαντήσεων
γράφεται ἢ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἢ ὑπὸ τῆς
γραμματέως τῆς Ἀναγῆς, ἢ ὑπὸ τῆς οἰκονομοῦ
τῆς Κυριακῆς, (κατὰ τὰς περιστάσεις) ὁη-
μοσιεύεται δὲ εἰς ἐξοχολογημένην πλουσίως.

2.—Αἱ ἐπιστολαί, αἱ περιέχουσιν τὴν ἀ-
πάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφουν τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφονται ὡς ἐξῆς:
**Ἀπάντησις εἰς τὴν (τάδε) Κυριακὴν τῆς
Διαπλάσεως.**

3.—**Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διη-
γήματος**.—Δίδεται ὡς θέμα μία εἰκὼν ἢ σει-
ρά εἰκότων, καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῶν ζητεῖται
ἡ γραφὴ διήγημα. Οἱ ἄρθοι τοῦ διαγωνισμοῦ τού-
του δημοσιεύονται ἐκαστοτε λεπτομερῶς μετὰ
τῶν εἰκότων ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν ὁποίων πρόκει-
ται νὰ γραφῇ τὸ διήγημα.

4.—**Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος**, ἧτοι
πρὸς ἐγγραφήν νέων συνδρομητῶν, καὶ
Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσημιῶν.—(Περὶ τῶν
Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφ. Ε΄ καὶ Η΄.)

5.—Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι **Μι-
κροὶ Διαγωνισμοί**, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποί-
ων εἰνε: **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς**.—**Διαγωνι-
σμὸς πρὸς σύνθεσιν ποιήματος**.—**Διαγω-
νισμὸς Μεταφράσεως**, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
ἀγγλικῆς καὶ γερμανικοῦ.)—**Διαγωνισμὸς
Ραπτικῆς**.—**Διαγωνισμὸς Ἐπιστολο-
γραφίας**, κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προ-
κλήρονται ἐκαστοτε τὰ θέματα καὶ ὀρίζονται
λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ἄρθοι, οἱ ὅποιοι εἰνε
ἄλλοτε ἄλλοτε.

6.—Εἰς ὅλους τούτους τοὺς Διαγωνισμοὺς,
ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ἀν-
ταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἀποστολὴν
πρὸς δημοσιεύσιν Παιδικῶν Πνευμάτων κτλ.
δύναται νὰ λαμβάνη μέρος ὄχι μόνον πᾶς
συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρια, ἀλλὰ καὶ
τὰ ἀδελφὰ των, ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.
ΜΟΝΟΝ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων ὡς
βλέπετε ἐν οἰκίῳ τόπῳ, εἰν μόνον πρόσωπον
ἑξ ἑκάστης οἰκογενείας δύναται νὰ λαμβάνη

μέρος, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ συνδρομητῆς, ἢ ἐν ἀπὸ
τάδεσφι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως δια-
ροῦνται εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικροὺς. **Μεγάλοι
Διαγωνισμοί** εἰνε ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευμα-
τικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύ-
σεων, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος καὶ αἱ
Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. **Μικροὶ Διαγω-
νισμοί** εἰνε ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Φωτογραφίας,
τῆς Καλλιγραφίας, τῆς Ραπτικῆς, τῆς Μετα-
φράσεως, κτλ.

2.—Εἰς τούς **Μεγάλους Διαγωνισμοὺς**:
α'.—Ὁ τυχὼν **Α΄ Βραβεῖον** λαμβάνει τὰς
ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ
βραβεῖον ἔργον του (ὅταν εἰνε διήγημα ἢ
Πνευμ. Ἀσκήσις, ἢ ἀπάντησις Κυριακῆς) 2)
δημοσιεύεται ἡ **ΕΙΚΟΝ** του εἰς τὴν Διαπλάσιν,
ἀν στείλῃ μίαν του φωτογραφίαν, εἰνε μὲ τὸ
ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐβραβεύθη, εἰνε μὲ
τὸ ὄνομα του, ἀν δηλώσῃ ὅτι ἐπιθυμῇ
νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματός του. 3) λαμβά-
νει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς
Α΄ Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς
κατ' ἐκλογὴν του.

β'.—Ὁ τυχὼν **Β΄ Βραβεῖον** λαμβάνει ὡς
δῶρον δύο τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς **Β΄**
Περίοδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς
γ.—Ὁ τυχὼν **Γ΄ Βραβεῖον** λαμβάνει ὡς
δῶρον ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς
Α΄ Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ δραχμῆς.

3.—Εἰς τούς **Μικροὺς Διαγωνισμοὺς**:
α'.—Ὁ τυχὼν **Α΄ Βραβεῖον** λαμβάνει
τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται
τὸ βραβεῖον ἔργον του, ὅταν δὲ εἰνε Ζωγραφί-
κῆ, Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φω-
τογραφικὸν πινακοειδῆτον αὐτοῦ. 2) δημοσι-
εύεται ἡ **ΕΙΚΟΝ** του εἰς τὴν Διαπλάσιν, κατὰ
τούς ἄρθοι τοῦ **Α΄ Βραβεῖον** τῶν Μεγάλων
Διαγωνισμῶν. 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία
τομῖδια τοῦ Παιδικῆς Πνεύματος (**Α΄, Β,**
καὶ **Γ΄**) καὶ ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως.

β'.—Ὁ τυχὼν **Β΄ Βραβεῖον** λαμβάνει ὡς
δῶρον δύο τομῖδια Παιδικῆς Πνεύματος,
κατ' ἐκλογὴν του.

γ'.—Ὁ τυχὼν **Γ΄ Βραβεῖον** λαμβά-
νει ὡς δῶρον ἕν τομῖδιον Παιδικῆς Πνεύματος.

4.—Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται. Ὁ
δικαιούμενος π. χ. νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους Δια-
πλάσεως **Α΄** Περιόδου, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ
ἄλλο τι ἀντ' αὐτῶν ἴσῃ ἢ καὶ κατωτέρας ἀξίας.

5.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος,
θεωρουμένου ὡς ἕκαστος, ἔχει ἰδιαιτέρα ὄλιγα
βραβεῖα ὀριζόμενα ἐκαστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.—**Ἀθροῖον Βραβεῖον** λέγεται ἐν ἑξα-
ραιτικῶν βραβεῖον ἰσοδυναμοῦν μὲ **Α΄ Βραβεῖον**
Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὸ ὅποιον ἡ Διάπλασις
ἀπονέμει εἰς τὸν συνδρομητῆν, ὡς ἄθροισμα τῶν
κατωτέρων Βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔλαβε τυχὼν
διαγωνιζόμενος ἐκαστοτε εἰς διαφόρους Διαγω-
νισμοὺς, (ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Εὐση-
μιῶν.) Πρὸς τούτοις, εἰς τὰ διαφόρα βραβεῖα τῶν
Διαγωνισμῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐδόθησαν αἱ
ἐπόμεναι ἀριθμητικαὶ ἀξίαι:

α'.—Τὸ **Α΄ Βραβεῖον** ἰσοδυναμῇ μὲ τὴν
μονάδα (1).
β'.—Τὸ **Β΄ βραβεῖον** ἰσοδυναμῇ μὲ τὸ τέ-
ταρτον τῆς μονάδος (1/4).
γ'.—Τὸ **Γ΄ Βραβεῖον** ἰσοδυναμῇ μὲ τὸ ὄγ-
δον τῆς μονάδος (1/8).
δ'.—Ὁ δὲ **Ἐπαιτιὸν** ἐν γίνεσι ἰσοδυναμῇ μὲ
τὸ δέκατον ἕκον τῆς μονάδος (1/10).

7.—Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τη-
ρεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1899 ἰδιαιτε-
ρον βιβλίον τῶν βραβευομένων, εἰς τὸ ὅποιον
σημειοῦνται διὰ τῶν ἰσοδυνάμων ἀριθμῶν, τὰ
Βραβεῖα. Καὶ ἐπὶ ἀριθμοὶ τῶν Βραβεῖων, τὰ

ὅποια ἔλαβον ὁ συνδρομητῆς, δώσουν ἄθροισμα
ἴσον μὲ τὴν μονάδα (1), εἰς τὸν συνδρομητῆν
τούτον ἀπονέμεται τὸ **Ἀθροῖον Βραβεῖον**,
ἅμα τῇ ἀιτήσιν του. **Ὅστις ἀπαρτητῶν**
εἰνε τοιοῦτον βιβλίον νὰ κρατῇ καὶ ἕκαστος
συνδρομητῆς διὰ τὸν ἑαυτοῦ του, σημειοῦνται
εἰς αὐτὸ τὰ βραβεῖα τὰ ὅποια λαμβάνει ἐκά-
στοτε, μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν.
Καὶ τούτοις διὰ νὰ γνωρίζῃ πότε θὰ συμπλη-
ρῶσιν τὴν μονάδα καὶ νὰ ἀναγγεῖν ἀμέσως
πρὸς τὴν Διαπλάσιν.

8.—Ὁ τυχὼν **Ἀθροῖον Βραβεῖον** λαμβάνει
τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: α') δημοσιεύεται
ἡ **ΕΙΚΟΝ** του. β') λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς
τόμους Διαπλάσεως τῆς πρώτης Περιόδου, ἐκ
τῶν τιμωμένων δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν του.

9.—Ὁ τυχὼν **Α΄ βραβεῖον** εἰς οἰονδήποτε
Διαγωνισμὸν, πρὶν ἀνοῖξῃ οἱ ἀριθμοὶ τῶν κα-
τωτέρων Βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ και-
ρούς, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα, δὲν δικαιούται
κατοῖα νὰ λάβῃ καὶ **Ἀθροῖον Βραβεῖον** Ἐπίσης
ὁ τυχὼν ἄπαξ **Ἀθροῖον**, οὐδέποτε πλέον δικαιού-
ται νὰ λαβῇ τοιοῦτον, οὐδέποτε εἰνε τὰ βραβεῖα
τὰ ὅποια θὰ λάβῃ κατ' οἴκην εἰς τούτους Διαγωνισμοὺς.

10.—Τὸ **Ἀθροῖον Βραβεῖον** ἀπονέμεται ἐπὶ
τῇ βάσει τῶν Βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔλαβε τις
ὄχι εἰς τὸ διάστημα μόνον εἰς ἕνα ἔτος, ἀλλ'
ἐννοεῖται, εἰς τὸ διάστημα ὅλων τῶν ἐτῶν,
ἀπὸ τοῦ 1899 καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὰ ὅποια θὰ
εἰνε συνδρομητῆς καὶ θὰ διαγνώσεται.

11.—Τὰ βραβεῖον τῶν **Εὐσημιῶν** εἰνε
ἐτήσιον, καὶ ἀπονέμεται ὡς ἐξῆς: Διὰ πᾶσαν
καλὴν ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμὸν, διὰ πᾶν κα-
λὸν Παιδικὸν Πνεῦμα, διὰ πᾶσαν σύνθετον
καὶ ἐκτάκτως καλογραμμένην ἐπιστολήν, διὰ
πᾶσαν ἀγαθὴν πράξιν, κτλ. κτλ. ἡ Διάπλασις
σημειοῖνε **Εὐσημιαν**, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἐκά-
στου τῶν ἀνωτέρω. Ἡ ἀπονομὴ τῶν **Εὐση-
μιῶν** δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ φύλλον, δι'
ἕνος **Ε** ἢ περισσοτέρων, ἐντὸς παρεμβάσεως, ἢ η'
μειοτέρων παρὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ
λαμβάνοντος αὐτά.

α'.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἕκων τῶν
μεγαλύτερον ἀριθμῶν **Εὐσημιῶν**, λαμβάνει
τὸ **Βραβεῖον τῶν Εὐσημιῶν**, μὲ τὰς ἐξῆς τιμὰς
καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἡ **ΕΙΚΟΝ** του. 2)
λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον χρυσοῦδετον
Διαπλάσεως τῆς **Β΄** Περιόδου κατ' ἐκλογὴν του.

β'.—Δύο Δευτέρα Βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς
τούς ἔχοντες τὰ περισσότερα **Εὐσημια**, μετὰ
τὸν λαθόντα τὸ Πρῶτον. Ἐκαστος τούτων
λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα χρυσοῦδετον τόμον
τῆς **Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως** ἐκ τῶν τι-
μωμένων ἀντὶ φρ. 5, κατ' ἐκλογὴν του.

γ'.—Τρία Βραβεῖα ἀπονέμενται εἰς τούς ἔ-
χοντας τὰ περισσότερα **Εὐσημια** μετὰ τούς λα-
θόντας Δεύτερον. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει
ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα ἄετον τόμον τῆς **Βιβλιο-
θήκης τῆς Διαπλάσεως**, ἐκ τῶν τιμωμένων
ἀντὶ φρ. 3,50, κατ' ἐκλογὴν του.

δ'.—**Ἐπαιτιὸν** ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι
ἔχουν ἀριθμὸν **Εὐσημιῶν** μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ
ὅλου τοῦ τελευταίου βραβευθέντος.

12.—Ἄμα τῇ λήξει ἑκάστης τριμηνίας (28
Φεβρουαρίου, 31 Μαΐου, 31 Αὐγούστου) ὀφεί-
λει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διαπλάσιν λε-
πτομερῆ σημειώσιν τῶν **Εὐσημιῶν**, τὰ ὅποια
ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμηνίας. Ἄμα
δὲ τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) γινι-
σκὴν σημειώσιν ὅλων τῶν **Εὐσημιῶν** τὰ ὅποια ἔ-
λαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν
ἀναφέρεται εἰς τ' ἀποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἱ Μικραὶ Ἀγγελίαι

1.—Κάθε συνδρομητῆς ἢ συνδρομητρια τῆς

«Διαπλάσεως», καὶ τ' ἀδελφία των, ὅσα ἔχουν
ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφουν ἐπιστολάς
πρὸς τὴν Διαπλάσιν. Εἰς τὰς ἐπιστολάς ταυ-
τάς, ὅταν περιέχουν τι ἀξίον ἀπαντή-
σεως καὶ ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χώρος,
ἢ Διάπλασις ἀπαρτῇ δημοσίαι εἰς ἰδιαιτέραν
στήλην, ἢ ὅποια ἐπιγράφεται «**Ἀλληλο-
γραφία τῆς Διαπλάσεως**».

2.—Ἐκτὸς τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Δια-
πλάσεως, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς
ἄλλους διὰ τῶν **Ἐρωτήσεων καὶ Πληροφο-
ριῶν**. Ὑπάρχει πρὸς τούτοις ἰδιαιτέρα στήλη,
ἐπιγραφομένη **Μικρῆ Ἀγγελία**, ὅπου ἕ-
καστος δύναται νὰ δημοσιεύσῃ πᾶσαν πληρο-
φορίαν ἢ ἐρώτησιν, ἢ πρότασιν ἢ ἀγγελίαν, —
τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως—πληροῦ-
ς ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐλάττω λέξει. (Οἱ μὴ συνδρο-
μηταὶ 10 λεπτά. Ἐλάχιστος ὄρος δέκα λέξεις.)

3.—Διὰ τοῦ Γραφεῖου τῆς «**Διαπλάσεως**»
γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μετὰ τῶν
συνδρομητῶν τῆς «**Ἄλλ'**» ἢ «**Ἀλληλογραφίας**» αὐ-
τῆς ἐπιτρέπεται **μόνον μετὰ τὸ δημοφύλλον**. Ἀ-
γοραία ἀλληλογραφίαν μὲ ἀγρία, καὶ κοράσια
μὲ κοράσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δημοσιεύ-
ονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν
ἐπὶ πληρωτῇ. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνο-
δουνοῦνται ὑπὸ γραμματῶσιν 30 λεπτῶν καὶ
νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φακέλλον, διὰ νὰ τὰς
ἀναγνώσκῃ πρῶτον ἡ Διάπλασις καὶ, ἀν τὰς
ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς στείλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

1.—**Μικρὰ Μυστικὰ** ὀνομάζονται τετράδια,
τὰ ὅποια ἐξεδόθη ἐν τῇ Διαπλάσει, ὅπως ἀντα-
λλάσσονται κυρίως μετὰ τῶν συνδρομητῶν
τῆς. Ἐκαστον τετράδιον **Μικρῶν Μυστικῶν**
περιέχει 30 ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν,
τὰ ἀπαντούμενα γῆρον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2.—Τὰ **Μικρὰ Μυστικὰ** πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖον μας. Ἐκαστον τετράδιον τιμᾶται λε-
πτὰ 15. Ἐπεὶ τετράδια φρ. 1. Δεκαπέντε τε-
τράδια φρ. 2. Ἀέσημ ἑξ εἰσοσιπέντε τετράδιον,
μὲ ἐξώφυλλον καὶ μὲ πίνακα Περιεχομένων,
φρ. 3. Ἐξώφυλλον καὶ Πίναξ χωριστὰ, λε-
πτὰ 30.

3.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γρα-
φείου τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ὑπὸ τούς ἐξῆς
ἄρθοι:

α'.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν **Μικρῶν Μυστι-
κῶν** δὲν εἰνε πῶς ὀποχρωστικῇ.

β'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυ-
στικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως, πρέ-
πει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγᾶι
γίνονται μετὰ τῶν ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν
θὰ γράψῃ πρὸς τὴν Διαπλάσιν μὲ ποῖον ἐπι-
θυμῇ ἀνταλλάξῃ, ἢ δὲ Διάπλασις θὰ δημοσι-
εύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην
τῆς «**Ἀλληλογραφίας**». (Μόνον τρεῖς ἕως πέντε
προτάσεις ἐκαστοτε κατ' ἀνάστατον ὄρον δημο-
σιεύονται εἰς ἕκαστον φύλλον.)

γ'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὅποιος θὰ ἴδῃ τὴν πρότα-
σιν, εἰ εἰς ἐλευθερίαν νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἄν
δεχθῇ, τοτε, ἀνεὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως,
πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἐν τετραδίων του πρὸς
τὴν Διαπλάσιν, ἢ ὅποια τὸ στέλλει πρὸς τὸν
προτεινάντα καὶ ἐκείνος πάλιν ἅμα λάβῃ τὸ
τετράδιον ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον
ἐν ἰδικόν του διὰ νὰ ποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς
τὸν δεχόμενον τὴν ἀνταλλαγὴν. Ὅστω λοιπὸν
ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν, στέλλει
τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτεινόμενος αὐτήν,
στέλλει δεύτερος.

δ'.—Ὁ πρὸς δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς
καὶ ὁ προτεινόμενος, ὅταν ἀστέλλουν τὸ τετρά-
διόν των, πρέπει πρῶτον νὰ γράψουν τὰς
ἀπαντήσεις, νὰ τὰς ὑπογράψουν, πάντοτε μὲ

τὸ ψευδώνυμον των ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔγινεν ἢ
πρῶτος, (ἢ καὶ μὲ τὸ ὄνομα των, μαζὶ, ἀν
θέλουσι νὰ φανερωθοῦσι,) νὰ ἐσωκλείσιν ἐν
γραμματῶσιν 10 λεπτῶν, (πάντοτε δεκα-
λεπτον, δι' ἀποσπῆσθαι εἰνε τὸ τετράδιον),
νὰ γράψουν εἰς τὸ ἀνω περιθώριον τοῦ ἐξώφυ-
λου μὲ **μολυβδοκόκκον** πρὸς ποῖον ἀπευθύ-
νεται τὸ τετράδιον (τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀρξί) καὶ
νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Δια-
πλάσεως, ὅπως τὸ διαβάσῃ.

4.—**Τετράδια μὲ ἀκόμοις καὶ ἀπρεπεῖς
ἀπαντήσεις**, μὲ προσωπικὰς ἐπαίνιτους,
μὲ πειρήματα κτλ. δὲν διαβιβάζονται ἀπὸ
τῆς Διαπλάσεως.

5.—Νεαὶ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς **Μ.**
Μυστικῶν ἢ μετὰ τῶν καθυστερούτων ἤδη
τετράδια ἢ μὴ ἀποδίδονται τὰ ληθόντα ἐντὸς
μηνὸς τὸ πολὺ, δὲν δημοσιεύονται.

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ γρα-
φείου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τοῦ γραφείου ἐ-
πίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἄν τὸ ἀν-
ταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται ὡς καθυστερῶν,
καὶ ἐπομένως νεαὶ του προτάσεις δὲν δημοσι-
εύονται.

7.—Προτάσεις ἀνταλλαγῆς πρὸς ὅλους τούτους
συνδρομητῆς ὁμοῦ ἢ πρὸς ὅλους τούς συνδρο-
μητῆς μίαις π

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησια ὀρ. 7.—	Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ:
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστην λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1904

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 3

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ὅταν οἱ δύο ἐξάδελφοι ἐφθάσαν εἰς τὴν φυτεῖαν. Οἱ δούλοὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀποσυροῦν εἰς τὰς καλύβας τῶν διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δεῖπνόν των· μόνον τὸ ἐργαστάσιον ἐλαμπεν ἀκόμη μετὰ τὰς φλόγας τῶν φούρνων του καὶ ἐσκόρπιζεν ὀλόγυρα, εἰς μεγάλην ἀκτίνα, τὰς οἰονοπιευματώδεις ἀναθυμιάσεις του.

Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τοῦ Γιάκουρρῃ ἐφάνη σὰν νὰ ἐπροξένησε κάποιαν ἀναστάσιον εἰς ἕνα ὄμιλον Ἰνδῶν, οἱ ὅποιοι καταγίνοντο νὰ ἐτοιμάσουν εἰς τὸ ὑπαίθριον τὸ ἐσπερινόν των φαγητόν. Τοὺς εἶδαν νὰ σηκῶνται γρήγορα, νὰ δεῖχνουν μετὰ τὸ δάκτυλον τὸν ὑπόφυλλον τῶν καὶ ν' ἀνταλλάσσον μερικὰς βιαστικὰς λέξεις.

Ἄλλ' οὔτε ὁ Δὸν Ραφαήλ, οὔτε ὁ Ἀλόνσος, οὔτε ὁ Γιανουρρῆς τοὺς ἐπρόσεξαν. Δητυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον ἕνας ἄνθρωπος κοντός, ἀλλ' ἄρκετὰ εὐμελὴς, μετὰ μαυριδερὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον εἶχε γαλοχρῶμους ἀνταυγιασ, μετὰ μάτια ζωηρὰ καὶ ἐξυπνα, νέος ἀκόμη, διότι δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω ἀπὸ τριάντα ἐτῶν, τοὺς ἐπερίμενον.

Ἦτο ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος, ἕνας καλὸς καὶ ἀξιὸς μιγάς ἡ μ. α. μ. μ. α. λ. ο. σ. κ. ο. σ., ὅπως ὀνομάζον ἐκεῖ κάτω τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἐπιγαμίας Ἰνδῶν καὶ Μαύρων, — ἀνθρώποι πιστοὶ, ἀνδρείοι καὶ ἰδίως ἐξυπνάτατοι ὄλοι.

— Καλησπέρα, ἀφέντη, εἶπεν ἀνασηκῶν εὐγενέστατα τὸ μεγάλο του ψάθινο καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε σὰν τεράστιον μαντάρι. — Εἶχα ἀρχίσῃ ν' ἀνησυγῶ, καὶ ἐλόγυρα νὰ πάρω μερικὸς μαύρους νάρθω νὰ σὰς βοιθῆσω.

— Τὸν ἐσκοτώσαμε τὸν ἰαγουάρο, Χάρα, εἶπεν ὁ δὸν Ραφαήλ· ἢ μάλλον, τὸν ἐσκοτώσε αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς μετὰ τὴ βανάγια σου.

— Πρώτῃ φορά τον βλέπω, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀφέντη.

— Τὸ πιστεύω, Χάρα. Ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρὰν. . . . Πού εἶνε ὁ Βελάσκος;

— Ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα μαῦρον, που εἶνε ἀρρωστος βαρῶν.

— Τί ἔχει;

— Ἐλώδη πυρετόν, ἀφέντη.

— Ὁ Βελάσκος εἶνε καλὸς γιατρός, καὶ θά τον κάμῃ καλά.

— Νά τον εἰδοποιήσω πὼς ἐπιστρέψατε;

— Ἀμέσως μάλιστα. Ἔχω νά του πῶ σοβαρὰ πράγματα. Εἶνε ἔτοιμο τὸ φαγητόν;

— Μάλιστα, ἀφέντη. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο στὴν ταράστα. . .

— Ἐλά, Ἀλόνσε.

Ἐμβῆκαν εἰς τὴν κατοικίαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ δῶμα, ἀκολουθούμενοι πάντοτε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν σιγγλὸν Ἰνδόν. Ὁ ἐπιστάτης εἶχε φροντίσῃ νὰ ἐτοιμασοῦν ἐξαίρετὰ καὶ νόστιμα κρύα φαγητά, καὶ εἶχεν ἀνάψῃ μίαν λάμπαν.

Ἀεράκι δροσερό, μυρωμένο μετὰ χιλιά ἀρώματα, ἤρχετο ἀπὸ τὸν ποταμόν καὶ ἔκαμνε νὰ θροῦν τὰ μεγάλα φύλλα τῶν μαξιμιλιανῶν φοινίκων καὶ τὰ κόκκινα ροιάνθημα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνθισμένα κοντὰ εἰς τὸ δρόμακτον.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ὁ Ἀλόνσος ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι ὁ πρῶτος ἐξεβούλωσε μίαν μοπιλλίαν μετὰ παλαιὸ κρασί τῆς Ἰσπανίας, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ βάσανα εἶχε μεταφερθῇ εἰς τὴν φυτεῖαν.

— Πεινᾶς; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής, στρέφων πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὀρθὸς εἰς μίαν γωνίαν.

— Ὁ Ἰνδὸς ποῦ

Καὶ πρὸδοται 1 — ἐπρόσεθε μία φωνή. (Σελ. 18, στήλ. α')

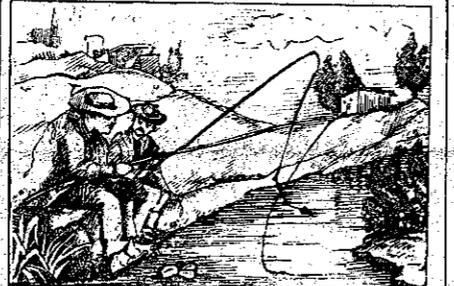
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄι λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των αὐτῶν ἴδιοι, καλεῖται ἐν τῷ Ἐξαμηνίῳ μᾶς εἰς φαῦλλοις, ὅν ἕκαστος ποιεῖ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων
[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυσθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλατίου ἀρχίζει ὁ νέος 89ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων. — Τάποτελέσματα τοῦ πρὸς σύθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 88ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα· ἀλλ' ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεῖσων Ἀσκήσεων ἀρχίζει ἀπὸ σημερινὸν καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἑξαμηνίαν, ἕως μέχρι τέλους Μαΐου.]

- 1. Λεξιγράφος.**
Ἐνὸς βωδίου δύο μέλη πέρω
Κε' ἀπλᾶς τὰ βάζω στῆ γραμμή...
Περιεργὸν εἶ; τὴν Τουρκίαν
Πόλις θὰ γίνῃ στῆ στιγμῇ!
Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Τριπτόλεμου
- 2. Συλλαβογράφος.**
Εἰς ἕνα φθόγγο μουσικὸ
Ὀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου,
Πῶς μὴ στενὴ μου συγγενῇ
Ἐπρόφραν τὰ χεῖλι μου.
Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Φαλιμικῆς Αὔρας
- 3. Αναγραμματισμός.**
Κράτος οἰονόμοιο
Διὰ νὰ σχηματίσω,
Ἐνα ζῶον ἄγριον
Ὄναγμαρματισίον.
Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Ἀρῆς τοῦ Κάμπου
- 4. Μαγικὴ Εἰκόνη.**

Πόσα φάρια ἐπίασαν αὐτοὶ οἱ κύριοι;
(Τὰ κεκρυμμένα τῶν Μαγικῶν Εἰκόνων ζωγραφίζονται ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων ἀπλῶς ἄνευ περιγραφῆς.)

- 5. Γωνία.**
+ * * * * * = Ἀρχ. βασιλεύς.
* + * * * * = Ἀρχ. βασιλοπούλα
* * + * * * * = Βιβλ. τῆς Π. Δ. αθ.
* * * + * * * * = Χώρα τῆς Τουρ. —
* * + * * * * = Εὐρωπαϊκὴ πόλις.
* + * * * * = Κόσμοις χώρας.
+ * * * * * = Περσικὴ πόλις.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Δουκίνας τῶν Σαλιῶν

- 6-7. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.**
1. — Ὁ Καποδιστριας ἦτο κυβερνήτης τῆς Ἐλλάδος.
2. — Ἡ Ἰσπανία εἶνε κράτος τῆς Εὐρώπης.
Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Ναυαίας

8. Λεξιθρήσκ.
Νὰ εὐρεθῇ ψευδώνυμον ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει, μετὰ ἐνέα σύμφωνα καὶ ἐξ φωνήεντα. Ἐκ τῶν συμφώνων, τρία εἶνε διπλά, ὁμοία· ἄλλα τρία ὀδοντόγραμμα ὁμοία· καὶ τὰ λοιπὰ τρία ὑγρά. Ἐκ τῶν φωνηέντων τὰ πέντε εἶνε δίχρονα καὶ τὸ ἄλλο βραχύ. Ἐκ τῶν δίχρονων ὁμοιάζουν τέσσαρα ἀνά δύο.

Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Μικροῦ Ραφαήλ

9-13. Μαγικὴ Πρόθεσις.
Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν πρόθεσιν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις: ψάλλε, ἰσός, ὄνειδος, οἰκονομῶ, Ἀρκάδες.
Ἐπιτάλη ὑπο τῆς Γλυκίας Παιτίνας

14. Διπλῆ Μεσοστιχίς
Τὰ δύο μεσαῖα γράμματα ἐκάστης τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν τὰ μὲν πρῶτα λίμνην Εὐρωπαϊκὴν, τὰ δὲ δεύτερα πρῶτον τῆς Παλαιᾶς Ἀθήνης:

1. Πηνόν, 2. Ἀρωαίριον, ἑλληνικόν, 3. Ἀρετῆ, 4. Ζῶον ἄγριον, 5. Μέγας βασιλεύς.

Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Βούζωνος

15. Φωνηεντόλιπον.
π - τυ - πλ - ρχη - κ - στυ - κρη - κλλη
Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Φωτῆος τῆς Νυκτὸς

16. Γρόφος.
καθὰ
καθὰ καθὰ καθὰ
καθὰ καθὰ καθὰ καθὰ

Ἄι — 1ε' εἶχε; σφο — ὁρῶν' ἄν ἴμην
Φα — καθὶ καθὰ καθὰ

Π ο υ + α β ἄγια.

Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Θεοτολομώγητος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 43-44 καὶ 45

473. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἰόν) — 474. Ἰρις. — 475. Τασός. — Ἄστρος.

476. Ν 477. Ι (Ἰσθμική...)

Γ Α Ρ Δ Α Σ (διδασκαλοί...)

Ε Η Ι Ι Α Ν Ο Σ (βασιλιά νοσός...)

Α Ν Θ Ι Α Σ Ο Σ (νήσοι...)

Δ Η Λ Ο Σ Σ (Σίβου...)

Α Μ Π Ε Λ Ο Σ

Κ Ι Μ Ω Λ Ο Σ 478-479.1. Ἡ Πίσσα. 2.

Μ Υ Ρ Ω Ν Ι Δ Η Σ Ἡ Μείζων. — 480. Ὁ

Κοῖρος, ἡ χίρα, τὸ χεῖρον. — 481. ΦΟΡΜΙΓΕ

(Φραγ, ΡΟΘανός, ΗΥΡρος, ΔροΜάς, ἀνδρία,

ἌστυΓης, ΚοτοκάΞιον.) — 482. Μῆδεια πρὸ

τοῦ τέλους μακάρει. — 483. Καὶ μὴ εἰσενέγκ-

κῃς ἡμᾶς εἰς κείρασμα (κε - μι εἰ ἐν ε. κ.

εἰς - οἰμ' ἄς - εἰ, πῦρ, ἄς, μῶν.)

484. Πανδίων (Πάν, Δίων.) — 485. Παλάμη

(πᾶ-λᾶ-μι.) — 486. Τυγ-Λυγ

487. ΚΑ - ΚΙ - Α 488. ΑΔΡΙΑΝΟΣ

ΚΙ - ΘΑ - ΡΑ (Δανία, ροιά, Ἰα-

Α - ΡΑ - ΔΗ νός, νάρδος, Ὀσι-

ρις, Σάρος.) — 439. Ἄγνωστον. — 490-491.

1. Ὁ Μαλανδρος. 2. Χρυσὸς τίμο. = Χρυσό-

στομος — 492. Παναγῆθος — ἀγαθός = Πᾶν +

(Ἄθος — ὄος =) Α + (θηρία — ριον =) θι +

(Νέσος — ὄος =) γαί + (Ἄρης — ρις =) Α =

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ. — 493-497. Τῇ ἀνταλλαγῇ

διὰ τοῦ Ο: ὄνος, κῆρος, φέρος, νόσος, πόνος.

498. Ἡ παρηγορία μετριάξει τὴν λύπην

(Ἵπ' Α ριγῶ - ροιά - μετρία ζῆ - τιλ ὑπ' ἴν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναχωρῶ εἰς Ἀθηνῶν τὴν 18 Δεκεμβρίου ἐ. ε.

Ἡ διεύθυνσις μου εἰς τὸ ἐξῆς εἶνε: Σάββαν Σταυ. Κατρημαχάκην, Castelloriso (Turquie) (E, 1)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον ἔσωτερικοῦ. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνης. — Γεώργιος Σ. Πολυζᾶς, μαθητής, Κέρκυρα. (E, 2)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια fantaisies πανταχόθεν — Démocrate Mylonades, Constantinople. (E, 3)

Ἡ Κωνσταντῆ Πέριεξ στέλλει ἐγκαρτίους χαιρετισμοὺς πρὸς τὸν Χρυσόμυλον Κριόν. (E, 4)

Ἐχομαι ἀνταλλαγῇ ταχυδρομικῶν δελταρίων, μόνον μετὰ δεσποιδῶν. — Καλλιόπη Χαρμογιάννη. Πόρτ-Σαῖτ. Ἀγγικῆς. (E, 5)